

Sefer Zohar

Pinchas

(Pin-RRás)

Livro Cabalístico de Cura

2ª Edição
Alexandre Chagas
<http://www.luzcristica.com>

Nota da 2ª Edição

A primeira edição foi uma agradável surpresa. Mais de 3000 edições baixadas, para um arquivo com 15 megas. Isso é fantástico!

Mais fantástico ainda foram os relatos de cura que nos foram enviados. Muitos foram curados de doenças como câncer, epilepsia, diabetes, esterelidade, impotência, dependência química, síndrome do pânico, dentre inúmeras outras. Também tivemos muitos relatos de recuperação quase mágica de empresas à beira da falência e de pessoas sem condição para subsistência voltarem a ter uma vida digna.

Agradecemos profundamente todos aqueles que auxiliaram na divulgação de nosso trabalho a amigos e parentes, pois sem vocês, nada disso seria possível.

O Autor

Colabore Conosco

Você pode nos auxiliar divulgando o site www.luzcristia.com, efetuando doações em dinheiro¹ etc. Se auxiliar-nos com doações, informamos que qualquer quantia nos será de grande ajuda.

Mas o simples fato de ao pegar o livro, fechar os olhos e dizer, muito obrigado por este livro é de valioso auxílio, pois tua energia de agradecimento expande pelo universo, auxiliando que nós também possamos expandir a novas pessoas e lugares.

A você que nos ajuda e nos passa todo esse carinho, nosso muito obrigado!

Fique na Luz Crística!

¹ As contas bancárias encontram-se disponíveis na página <http://www.luzcristica.com/>.
E-mail: contato@luzcristica.com ou alexandre@luzcristica.com

Prefácio da 2ª Edição

Ante o sucesso do Pinchas², achamos que era necessário efetuarmos uma nova edição com um pouco mais de conhecimentos cabalísticos ao leitor, o que foi feito, ainda que de forma suscinta.

Também notamos que o arquivo da 1ª edição era muito grande para que fosse repassado por e-mail. Isto mudou nesta edição, pois usamos fontes hebraicas reais e o arquivo foi reduzido em cerca de 30 vezes o tamanho anterior.

O conteúdo em hebraico também melhorou. Conseguimos deixar o livro em sua forma hebraica pura e fiel ao original, com comentários em hebraico, os quais estão entre parênteses. Assim, o conteúdo é melhor que o da edição anterior, mais nítido, leve e energeticamente mais profundo.

A explicação de “como usar” o livro de cura (Pinchas) melhorou e está totalmente acessível mesmo a pessoas que nunca tiveram contato com a cabalá.

Se Deus nos permitir, futuramente iremos traduzir algumas obras cabalísticas ao português, comentando-as para um melhor entendimento.

Esperamos que gostem dessa nova edição e principalmente se beneficiem dessa energia fantástica.

Alexandre Domingues Chagas de Lima
Autor

² No hebraico transliterado o “CH” tem som de “RR” da palavra carro na língua portuguesa. Assim, Yochai lê-se Yorrái, bem como, Pinchas (nome deste livro) lê-se Pim-RRás.

I - Breve Introdução à História da Cabalá

A tradição cabalística diz que foi o anjo Raziel³ quem ensinou a cabala diretamente a Adão e este repassou a seus descendentes, dentre os quais encontramos Melquisedeque⁴.

Segundo a bíblia Melquisedeque foi uma das figuras mais enigmáticas: teria ensinado um conhecimento a Abraão Patriarca e esses foram tão profundos e maravilhosos que em gratidão este doou um dízimo de tudo o que possuía para aquele.

Por outro lado, o conhecimento que o mundo chama hoje de cabalá, passou por várias fases históricas, as quais mencionamos a seguir:

- a) antes de Melquisedeque: chamada de conhecimento cósmico⁵;
- b) de Melquisedeque até o século II: chamada de Ordem de Melquisedeque;
- c) do século II até o século XVIII: chamada de Ordem de Mercabá⁶;
- d) Após o século XVIII: Cabalá.

Na bíblia cristã, Novo Testamento, livro “hebreus 6:20”, se constata que “*Jesus, nosso precursor, entrou por nós, feito eternamente sumo sacerdote, segundo a Ordem de Melquisedeque*”. Assim, em termos de hoje, Jesus teria sido a mais alta expressão cabalística de sua época.

Quanto a fase chamada de Ordem de Mercabá, diga-se que este movimento cabalístico recebeu este nome em razão de seus membros adotarem em seus cultos a adoração ao Carro-Trono de Deus (Mercabá).

Essa imagem do Carro-Trono de Deus é descrita na bíblia, principalmente nas visões de Ezequiel (Ezequiel 1:26-28), Paulo (2 Coríntios 12) e João (Apocalipse 4). Também está descrita nos apócrifos, especialmente no “fragmento de um hino dos documentos do Mar Morto” (Qumran) e no Primeiro Livro de Enoque, o que deduz que os essênios e a comunidade de Qumran adotavam o misticismo Merkabbah e a cabalá como base mais profunda de seus ensinamentos.

³ Há um livro chamado Sefer Raziel, onde se ensina a Cabalá Mágica. Este livro ainda não foi traduzido para outras línguas e consiste numa série de encantamentos e invocações de Seres de Luz.

⁴ Segundo o Talmud (livro da antiga tradição oral judaica), Melquisedeque foi bisneto de Noé.

⁵ Daí o nome de nossos cursos de Maestria Cósmica e Apometria Cósmica

⁶ Vários cabalistas de renome afirmam que a Ordem de Mercabá sobrevive até os dias de hoje, mas é tão secreta que deve possuir menos de 20 integrantes no mundo todo.

Na minha jornada mística, vivenciei algumas visões de Merkabbah (Carro-Trono) de forma natural, especialmente em cultos e meditações cabalistas efetuadas em grupo. Também ocorrem com certa frequência no curso de “*Maestria Cósmica*” por mim ministrado e em atendimentos terapêuticos.

A visão é maravilhosa: no horizonte aparece um homem velho com barba branca, que chega a ter quilômetros de altura. Ele está sentado num trono dourado que é conduzido por um exército de seres angelicais dourados, que flutuam num céu igualmente dourado. Todo o conjunto vai se aproximando cada vez mais e envolve todos os presentes com profundo amor, o que causa imediato sentimento de prostração e de adoração aos que o conseguem ver.

Todos aqueles que utilizam o Sefer Zohar Pinchas entram em contato energético com este maravilhoso Ser de Luz, com exércitos de anjos, arcanjos, serafins e querubins, bem como com seu próprio Eu Divino, que também tem energia dourada.

Apenas a título de curiosidade, minha primeira visualização de Mercabá ocorreu no dia de Pinchas, há vários anos atrás, quando eu não conhecia nenhuma letra hebraica. Naquele dia, pude notar que todos os presentes foram harmonizados e curados pelos anjos, estivessem tendo a visão de Mercabá ou não, sendo céticos ou não.

Por certo, somente alguns conseguirão uma vivência física de Mercabá como descrevi (conheço raros cabalistas que conseguem), mas o contato energético de nosso espírito/alma com todos os Seres de Luz nas meditações do livro de Pinchas é real, possibilitando que nossa porção angélica atue em nossa vida, trazendo ordem, cura e principalmente conexão plena com a Luz Infinita (*Ein Sof*).

Durante a história, o conhecimento cabalístico foi guardado por palavras-chaves com sentido diverso ao que aparecem aos leigos. Assim, nem sempre uma expressão parece ser o que é literalmente, pois possui outros significados mais profundos⁷.

Pela história dos ensinamentos da cabalá verificamos que várias questões tratadas pela atual física quântica e outros ramos científicos já eram conhecidos por antigos cabalistas.

A recente descoberta científica que até um átomo possui uma espécie rudimentar de consciência já era ensinada desde a antiguidade, pois, para eles, Deus é tão perfeito que seria incapaz de criar algo energeticamente morto. Logo, tudo no universo é repleto de vida e de Deus, desde a menor porção da matéria até os universos.

⁷ A título de exemplo, mencionamos o Gênesis, que na realidade está mais para um livro iniciático que para um relato histórico do início da Criação.

O Big Bang consta em vários ensinamentos do século XII. Nestes, também é abordado um Big Bang ainda maior, com abrangência física e espiritual, o qual deu origem a várias dimensões, que hoje são estudadas e comprovadas pela Teoria das Supercordas.

A teoria da relatividade de Einstein (tudo é energia) e também a relatividade do tempo-espaço, está em perfeita consonância com o ensinamento cabalístico de que o tempo e o espaço são ilusões criadas pelo amor de Deus, para que pudessemos vivenciar a experiência física e aprender a amar. Como já falava o rabino Isaac de Lúria (ARI⁸), a ilusão é similar a um teatro, onde executamos um determinado papel na peça teatral do mundo físico e da qual nossa porção divina possui o total controle.

Para a cabalá somos mais que um amontoado de células físicas, pois somos multidimensionais e multicorporais. Assim, nossos vários corpos de Luz acumulam na peça ilusória o cargo de escritor, de ator, de diretor e de espectador de toda a peça teatral.

Ensino similar é repassado hoje em dia por vários Seres de Luz, em especial Kryon, o qual ensina o conhecimento cósmico (cabalá) de uma maneira fácil, simples e descomplicada, sem que as pessoas saibam que estão a aprender profundos conhecimentos cabalísticos nas canalizações.

Finalmente, informamos que várias pessoas famosas tiveram acesso a este antigo conhecimento. Dentre estas, podemos mencionar todos os reis, patriarcas e profetas bíblicos, Jesus, Maria Madalena, Maomé, Saint Germain, Saint Martin, Isaac Newton, Albert Einstein, Francis Bacon, Cagliostro, Helena P. Blavatski, Papus, Galileu Galilei, Platão, isso sem mencionar os grandes rabinos desconhecidos do público em geral, como Isaac de Lúria, Ashlag, Abraham Abulafia, Chaymn Vital, Baal Shem Tov, Shimon Bar Yochay, Nehuniá Bar Hakana, Arie Kaplan, dentre tantos outros seres maravilhosos e veneráveis.

⁸ ARI é uma abreviação da expressão “divino rabino Isaac”, em hebraico.

II – História do Sefer Zohar Pinchas

No capítulo anterior ensinamos que Melquisedeque repassou o conhecimento cósmico a Abraão Patriarca.

Deixamos para mencionar neste Capítulo que após receber os ensinamentos, Abraão Patriarca escreveu um livro, o qual é chamado pelos cabalistas de Sefer Yetzirá⁹.

Após alguns milênios, os estudiosos tinham dúvida sobre várias passagens desse livro e sobre como alcançar a conexão de forma plena.

Para sanar as dúvidas e para explicar o Sefer Yetzirá, algumas escolas místicas elaboraram as duas obras primas cabalísticas: o Sefer Bahir¹⁰ (livro da iluminação) e o Sefer Zohar¹¹ (livro do esplendor), escritos nos séculos I e II da era Cristã, respectivamente.

O conhecimento contido no Zohar era tão iniciático e profundo que esta obra ficou escondida do público por um milênio e somente era acessível a raros judeus e iniciados de algumas ordens místicas.

Após sua primeira publicação no século XII, o Zohar foi novamente escondido e ocultado por outros 800 anos.

Somente por volta de 1980, o rabino Berg, presidente do Kabbalah Learning Centre (www.kabbalah.com), abriu ao mundo os segredos do Zohar disponibilizando gratuitamente a principal parte dessa maravilhosa obra (chamada de Sefer Ha-Zohar).

Dentre os inúmeros trechos contidos no Sefer Há-Zohar está o livro da Cura, também conhecido como Sefer Zohar Pinchas, o qual estamos disponibilizando na presente obra.

O Sefer Zohar Pinchas é um livro que nos conecta a energia da vitória do bem contra o mal e da cura para todos os males (físico, financeiro, mental, espiritual etc).

⁹ Sefer em hebraico é “livro” na língua portuguesa.

¹⁰ De autoria atribuída ao rabino Nehuniá Bar Hakana.

¹¹ De autoria atribuída ao rabino Shimon Bar Yochai (Yorrái, vide nota 2).

III – O dia de Pinchas e o Livro Sefer Zohar Pinchas

O livro de Pinchas permite uma conexão com a cura sempre que desejarmos. É aconselhável usa-lo ao menos uma vez por semana, com o fim de sempre estarmos nos beneficiando de sua maravilhosa energia, a qual está plasmada naquilo que muitos chamam de subconsciente coletivo.

Por outro lado, assim como há o livro de Pinchas, também existe o dia anual de Pinchas, o qual também é conhecido como o dia do Grande Julgamento Anual.

Nesse dia, a conexão com a energia da cura atinge o seu ápice cósmico e os cabalistas fazem um ritual para criar um escudo protetor de Luz Circundante em torno de seu corpo físico e corpos sutis, os quais terão força necessária para bloquear toda negatividade até o dia de Pinchas do ano seguinte.

Como os povos antigos usavam o calendário lunar (judeus, essênios, maias etc), a data cósmica do dia de Pinchas muda de ano para ano, mas geralmente ocorre em uma data dentro do signo de Câncer (final de junho a final de julho)¹².

Para a cabalá, o signo de Câncer possui uma energia dupla, ou seja, ao mesmo tempo em que pode trazer uma conexão com a morte (representada pelo câncer-doença e outras negatividades), também pode eliminar a energia da morte e nos conectar a energia da vida (representada pela cura de toda e qualquer energia). Assim, cabe a nós escolhermos com quais dessas duas conexões desejamos efetuar no dia de Pinchas.

O simbolismo bíblico deste dia está relatado no Livro Números, Capítulos 22 a 25. Tem-se que os hebreus conquistam algumas cidades antes de ingressarem na Terra Prometida e não eram poucos os que almejavam o posto espiritual de Moisés (Moshé). Para retirar a proteção divina do povo hebreu, o rei Balac envia sacerdotisas usuárias de magia negra sexual para seduzirem as pessoas, com o fim de atrair a ira de Deus ao povo hebreu e a todos os protegidos.

O clímax desta história (Números, Capítulo 25) é quando o líder de uma das tribos de Israel começa um ato sexual em público com uma das sacerdotisas enviadas por Balac. O sacerdote hebreu chamado Pinchás (traduzido para a versão portuguesa com o nome de Finéias) sai do meio da multidão e crava uma lança que atravessa a sacerdotiza e o líder.

¹² Essa data é disponibilizada anualmente nos informativos “Luz Crística” e “Revista Namastê”, veiculados pela internet. Se desejar recebê-los, cadastre-se gratuitamente no site <http://www.luzcristica.com>

Pinchás fez o que tinha que ser feito e, em resposta à sua ação, Deus dá por encerrada a sentença de sua ira, mas a essa altura, cerca de 24 mil pessoas já tinham morrido pelas forças das trevas.

Assim, apesar de se tratar de um dia de cura e de proteção, o dia de Pinchas curiosamente começa com um assassinato. Mas também simboliza a vitória do bem sobre o mal, a total retirada da negatividade, o retorno da proteção divina na vida das pessoas e a reafirmação do pacto de Luz com Deus.

É uma data muito especial e, para mim tem todo um significado especial, pois foi o dia no qual tive minha primeira experiência de mercabá, há vários anos atrás, visualizando a ação dos anjos na minha reconexão, reconectando, também as pessoas presentes ao evento, ainda que estas nada vissem.

IV – Como usar o livro de Pinchas

Uma dúvida freqüente é “como leio o livro se ele está todo em hebraico?”

Na realidade o seu mental não interfere no processo, o que significa que você não precisa saber hebraico para se beneficiar da energia do livro. Isto é maravilhoso!

Quando olhamos para as letras hebraicas, a imagem dessas vai até nosso cérebro e deste é transmitida para essa nossa porção angélica, a qual reconhece o que estamos lendo e passa a agir, chamando outros anjos e efetuando uma conexão plena em todos os nossos corpos sutis e no corpo físico.

Assim, apesar de estarmos acostumados a usar o nosso mental para tudo, ele não tem importância para efetuarmos uma conexão cabalística perfeita¹³ - acho isso uma verdadeira dádiva, pois permite que qualquer pessoa se beneficie da energia deste livro.

Contudo, para que nosso corpo angélico reconheça corretamente o que estamos transmitindo para ele, necessário apenas que olhemos para a seqüência de letras da direita para a esquerda (←), que é o método de leitura natural do hebraico.

A título de exemplo, na palavra קדוּשׁ (kadosh), a primeira letra é ק, a segunda é ד e a última é ש - note que o sentido usado para a leitura das linhas é exatamente o contrário daquele usado na língua portuguesa (português = →, hebraico = ←).

E esse “olhar para as letras no sentido correto”, os cabalistas modernos chamam de escaneamento (palavra originada do “scanner”, que digitaliza a imagem e a transmite ao computador, sem analisar ou “trabalhar” a mesma, deixando esta tarefa para o “sistema central”, que na amplitude cabalística é o corpo angélico e outros corpos ainda mais sutis que possuímos).

Quando escaneiam as letras, vários cabalistas passam a ponta dos dedos sobre as mesmas, como se puxassem a imagem dessas para dentro de si. Este é um método muito interessante, já que indiretamente informamos a nossa porção angélica que o físico não tem o real controle da situação (igualmente ao “scanner” do exemplo acima), para que nossos corpos sutis passem a interpretar e a agir o que estamos lhes encaminhando.

Outra dúvida freqüente é “quanto tempo se leva para escanear completamente o livro?”

¹³ Na minha primeira visão metafísica descrita no capítulo anterior eu sequer conhecia uma única letra hebraica.

O escaneamento pode ser muito rápido, pois a leitura será feita por nossa porção angélica, num mundo onde a realidade de tempo-espço é diversa daquela como a imaginamos neste mundo.

Assim, cada página pode ser escaneada de 1 a 20 segundos, o que permitirá que você escaneie o livro todo em menos de 10 minutos. Se escanear em mais tempo, isso não significa que a sua conexão será melhor. Na realidade, acredito que será pior, pois você estará dando margem a seu mental para agir, quando ele deve ficar neutro ao processo.

Outra dúvida comum é “qual é o sentimento que devo manter ao escanear o livro?”.

Mantenha um sentimento de alegria, o qual deve ser igual ao de uma criança que fica longe os pais por algum tempo e que fica alegre simplesmente por estar no caminho de volta ao lar.

Aliás, os antigos cabalistas ensinavam que o principal atributo de Deus era a alegria. Importante verificar que uma pessoa desconectada de Deus deixa de ter alegria de viver, preferindo envolver-se com a energia da morte, a qual, cedo ou tarde lhe causará depressão, tendência ao suicídio, falta de auto-estima e de ânimo etc.

Se você tem uma concepção bucólica de Deus mude imediatamente sua forma de pensar, pois Ele nunca foi, nem nunca será referência para a tristeza, já que é pura alegria, em que pese algumas religiões pregarem o contrário.

Também é por essa razão que todos os povos antigos usavam danças e músicas alegres em seus rituais de cura e de conexão com o divino. Pense nisso e reformule suas idéias!

Como já falamos na obra “Os 72 Nomes de Deus – Guia Prático de Meditação e Cura”¹⁴, a respiração é muito importante para a cabalá. Ao inspirar, imagine que a energia de cura entra em contato com todos os seus corpos sutis e corpo físico e, ao expirar, essa mesma energia é compartilhada com tudo e todos.

Também é muito bom imaginar anjos harmonizando você e tudo a sua volta.

Ao finalizar, feche os olhos e tente manter um sentimento de intensa alegria, tal qual a criança que abraça e beija os pais. Nesse caso, abrace e beije seu Eu Divino e Deus.

Sempre que quiser expanda essa alegria ao trabalho, lar e familiares, imaginando que uma luz branco-dourada, sai de suas mãos ou de seu coração e os envolve e os equilibra.

Boa conexão!

Alexandre Chagas

¹⁴ **Obra disponível em nosso site. Aliás, todas as técnicas ensinadas naquela obra servem para esta, inclusive a de envio de energia à distância.**

SEFER ZOHAR PINCHAS (HEBRAICO)

פרשת פנחס

וידבר יי' אל משה לאמר. פנחס בן אלעזר וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך. שמע בני מוסר אביך דא קב"ה. ואל תטוש תורת אמך דא כנסת ישראל. מאי מוסר אביך מוסר דא אורייתא דאית בה כמה תוכחין כמה עונשין כמה דאת אמר מוסר יי' בני אל תמאס ואל תקוף בתוכחתו ובגין דכל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא זכי דיפתחון ליה כמה תרעין לההוא עלמא כמה נהורין. בשעתא דינפוק מהאי עלמא היא אקדימת קמיה ואזלא לכל נטורי תרעין מכרזת ואומרת פתחו שערים ויבא גוי צדיק. אתקיננו כרסיין לפלניא עבדא דמלכא דלית חזו לקב"ה אלא מאן דאשתדל באורייתא כ"ש בר נש דמתער בליליא לאשתדלא באורייתא דהא כל צדיקיא דבגנתא דעון צייתין לקליה וקב"ה משתכח בינייהו כמה דאוקמוה היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך תשמיעיני. רבי שמעון אמר האי קרא רזא דחכמתא אית ביה. היושבת בגנים דא כנסת ישראל דאיהי בגלותא עם ישראל ואזלא עמהון בעקתייהו. חברים מקשיבים לקולך השמיעיני. משריין עלאין. כלהו צייתין לקולך לקול תושבחתך בגלותא. השמיעיני כמה דאת אמר הראיני את מראיך השמיעיני את קולך. השמיעיני קלא דאינון חברייא דמשתדלי באורייתא דהא לית תושבחתא קמאי כאינון דמשתדלי באורייתא. אמר רבי שמעון כביכול כל אינון דזכאן לאשתדלא באורייתא ומכד פליג ליליא ואתיין במטרוניתא כד נהיר יממא לקבלא אנפי מלכא אתקיף ואחסין בשכינתא ולא עוד אלא דשריא ביה חוט של חסד כמה דאוקימנא. תא חזי כלמאן דזכי לאתתקף בשכינתא יסתמר גרמוהי באנון מלין דאחידן לקבלה כגון מאן. אינון דלא משקרי באת קדישא כגון בת אל נכר וכל מאן דנטיר גרמיה כביכול כנסת ישראל אחידא ביי' ונטרא ליי' והיא אקדימת ליה שלם וכ"ש אי זכי וקני להאי. ואמר רבי שמעון אתחזיין ישראל לאשתצאה בההוא שעתא בר דאקדים פנחס להאי עובדא ושכיך רוגזא דהא הוא דכתיב פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב וגו'. דבר אחר פנחס בן אלעזר וגו'. ארבי שמעון בן בן תרי זמני לאשלמא אובדא (נ"א עובדא) קא אתי. אמר רבי שמעון האי בר נש דנטיל גלגולא דנשמתא ולא זכי דיתתקן ביה כאילו משקר בקושטא דמלכא ואנא קרינא עליה האי קרא או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על שקר. וכחש בה טב ליי' דלא אברי. תנינן צדיק גמור אינו נדחה וצדיק שאינו גמור נדחה. מאן הוא צדיק גמור ומאן הוא צדק שאינו גמור וכי מאן דלא שלים במלוי צדיק אקרי אלא צדיק גמור ידע דהא לא נטיל גלגולין עקימין ובאחסנתיה בני בניין ואתקין שורן וחצב בירין ונטע אילנין. צדיק שאינו גמור דבני בניין באחסנתא אחרא חפר בה בירין ואעדר הא אתקין אבני יסודא כמלקדמין ואעמל בה ולא ידע אי אשתאר דיליה. מסטרא דיליי' טב וצדיק אקרי ומסטרא דההוא אחסנתא לאו הכי. לבר נש דבני בניין שפירן יאן למחזי אסתכל ביסודא וחמי ליה שקיע עקימא מכל סטרין הא בניינא לא שלים עד דסתר ליה ואתקין ליי' כמלקדמין מסטרא דההוא בניינא דיליה אשתכח טב ושפיר

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריג ע"ב)

מסטרא דיסודא ביש ועקים ובגין כך לא אקרי עובדא שלים לא אקרי בניינא שלים בגין כך צדיק שאינו גמור אקרי ונדחה ועל דא כבלע רשע צדיק ממנו. תא חזי מאן דמקנא לשמא קדישא דקב"ה דאפילו לא יזכי לגדולה ולא אתחזי ליה (ס"א דירית לה) (רווח לה ונטיל לה) ודא ירית ליה ועייל ליה. פנחס לא אתחזי ליה בההוא זמנא ובגין דקנא לשמא דמאריה רווח לכלא וסליק לכלא ואתתקן ביה כלא וזכה לאשתמשא בכהונה עלאה. מההיא שעתא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן דאשלים לתרין דרגין בגין דקנא לשמא דמאריה דאתתקן מה דאתעקם:

רבי יהודה פתח ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. סופיה דקרא אית לאסתכלא ולבתר קרא כלא. סופיה דקרא כתיב הבוטח אליך הבוטח בכך מבעי ליי' מאי הבוטח אליך אלא כביכול דוד מבטח ליה דלא

יעבר ליה פלגות ליליא בשנתא כמה דכתיב חצות לילה אקום להודות לך. קמתי מבעי ליה אלא אקום ואתקשר בך לעלמין. שמרה נפשי שמור מבעי ליה והא תנינן דלית את באורייתא דלא אית בה רזין עלאין ויקירין. שמרה לקב"ה קאמר שמרה לההוא חולקא דאתאחד ביה נפש דכד נפשא נפקת מהאי עלמא אתיא למירת עלמא (דאתי) אי זכי כמה חילין עלאין נפקין לקבלא ולנטרא לה ולאעלא לה במדורא דדוכתהא והאי ה' נטיר לה לאתאחדא עמה בריש ידחי ושבתי ואי לא זכי כמה גרדיני טהירין אזדמנן לקבלה ודחו לה לבר ווי לההיא נפשא. דמתגלגלת בריקנא כאבנא בקוספיתא הדא הוא דכתיב ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע. ודוד בעי בעותיה קמי קב"ה ואמר שמרה נפשי דלא ידחון לה לבר וכד מטי (ס"א לקבלך יפתחון לך) לקבלה יפתחון לה פתחין ותקבל לה קמך. כי חסיד אני וכי חסיד אקרי. אמר רבי יהודה אין דכתיב חסדי דוד הנאמנים בגין כך שמרה נפשי דלא תשובוק לה למהך לבר. רבי יצחק אמר כל בר נש דאית ליה חולקא בצדיק ירית להאי ארץ כמה דכתיב (שם ס) ועמך כלם צדיקים וגו' והאי צדיק חסיד אקרי אמר דוד בתר דבהאי אתר אחידנא חסיד אני. ובגין כך שמרה נפשי לאתקשרא בך:

רבי חיא פתח עדות ביהוסף שמו וגו'. הא אוקמוה דאוליף שבעין פתקין ולשון הקדש יתיר. הדא הוא דכתיב (שם) שפת לא ידעתי אשמע. אבל מאי עדות. תא חזי בשעתא דאתתיה דפוטיפר הות אחידא ב"י לההיא מלה הוה יוסף עביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא דילה וכן בכל יומא עד ההיא שעתא בתרייתא דכתיב (בראשית לט) ותתפסהו בבגדו מאי ותתפסהו אלא בגין דעביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא. ורוח הקדש צווח לקבליה (משלי ז) לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה. מאי קמ"ל אלא כל מאן דנטיר גרמיה מהאי אתקשר בה בשכינתא ואחיד בההוא עדות ומאי הוא ה' דאתוסף ביה. דכתיב עדות ביהוסף שמו אוף הכא 'י איתוסף בפנחס על דקני בהאי:

רבי ייסא פתח (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. את ירושלם מבעי ליה כמה דכתיב (שם) אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני. מאי בזכרנו את ציון. לבר נש דהו"ל היכלא יקרא יאה ושפירא אתו לסטין ואוקידו ליה. צערא דמאן הוא. לאו דמאריה דהיכלא אוף הכא שכינתא בגלותא שריא. צערא דמאן הוא לאו דצדיק. ואזלא הא כמה דאוקמוה דכתיב הצדיק אבד אבד ממש אוף הכא בזכרנו את ציון בזכרנו ההוא צערא דיליה על זווגהא צערא דיליה הוא. אמר רבי ייסא מאן דאוקיר שמא דמאריה בהאי ונטיר האי זכה דיוקיר ליה מאריה על כלא מנלן מיוסף דכתיב וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו וכתוב ונתן אותו על כל ארץ מצרים

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריד ע"א)

ולא עוד אלא כד עברו ישראל ית ימא אדונא דיוסף עאל בגו בקדמיתא ולא הוו מיא קיימין על קיומייהו קמיה חדא הוא דכתיב הים ראה ויננס מאי ויננס אלא ראה ההוא דכתיב ביה ויננס ויצא החוצה. תא חזי זכי ליקרא בחייוי זכי ליקרא במיתתיה. בחייו אמאי בגין ההוא זמן דלא בעא לאתדבקא בה דכתיב (שם) וימאן ויאמר אל אשת אדניו. וכתוב ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה בגין כך זכה בהאי עלמא כיון דכתיב ותתפשהו בבגדו וכתוב ויננס ויצא החוצה זכי לבתר דעאל לגו פרוכתא עלאה והכי אתחזי ליה דידיה נטל בהאי עלמא ודידיה נטל בעלמא אחרא. פנחס זכי בהאי עלמא זכה בעלמא דאתי זכה לקיימא יתיר מכל אינון דנפקו ממצרים זכה לכהנא עלאה הוא וכל בנוי אבתריה. ואי תימא דלא (נ"א דהא) זכה לכהנא עד לא עבד עובדא דא אין (ס"א לא) דהא אינון דאמרי (דלא) דזכה קודם לאו הכי. אלא במאי אוקימנא תחת אשר קנא לאלהיו דמשמע דבגין עובדא דא רווח כהונתא מה דלא הוה קודם. תא חזי כל כהן דקטיל נפש פסיל ליה כהונתיה לעלמין דהא ודאי פסיל ההוא דרגא דיליה לגביה ופנחס מן דינא פסיל לכהנא הוה ובגין דקנא ליה לקב"ה אצטריך לחסא ליה כהונת עלמין ליה ולבנוי אבתריה לדרי דרין. אמר רבי יצחק תא חזי רשים הוא פנחס לעילא ורשים הוא לתתא עד לא יפוק לעלמא דהא עם אינון דנפקו ממצרים אתמני:

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי במדברא אמר רבי יוסי הא דכתיב בפנחס הנני נותן לו את בריתי שלום שלום ממלאך המות דלא שליט ביה לעלמין ולא אתדן בדינוי ואי תימא דלא מית ודאי לא מית כשאר בני עלמא ואוריך יומין על כל בני דרא בגין דבהאי ברית עלאה אחיד וכד אסתלק מעלמא בתיאובתא עלאה ובדביקותיה שפירא אסתלק משאר בני עלמא:

רבי אלעזר פתח ואמר ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי' וגו'. תא חזי ווי לאינון בני נשא דלא מסתכלאן ביקרא דמאריהון וכל יומא ויומא כרוזא קארי עלייהו ולא משגיחין. אתא בר נש לאסתכלא בפקודי אורייתא כמה סניגורין קיימין לאדכרא עליה לטב. אתא בר נש ואעבד על פקודי אורייתא אינון עובדין קטיגורין עליה לביש קמי קב"ה. יהושע כהן גדול הוה ואוקמוה מה כתיב ביה והשטן עומד על ימינו לשטנו. ומה בהאי כך בשאר בני עלמא דלא מסתכלי ביקרא דמאריהון על אחת כמה וכמה. חמי מה כתיב ויהושע היה לבוש בגדים צואים ואוקמוה. אבל בגדים צואים ודאי אינון לבושין דאתלבשא ביה רוחא בההוא עלמא. זכאה חולקיה דמאן דלבושוי מתתקנין ושלמין בההוא עלמא והא אתמר כל מאן דבעיין לאעלא לגיהנם אינון לבושין דמלבשין ליה היך אינון מה כתיב הכא ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך. מאן מלאך דא מלאך דממנא על גיהנם וממנא על מאן דחמי באינון לבושין עד דאתיב קלא ואמר הסרו הבגדים הצואים מעליו. מהכא את לאסתכלא דעובדין בשין דבר נש עבדין ליה אינון לבושים צואים. ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אותך מחלצות. אלבישיניה לבושין אחרנין מתתקנין דבהו אסתכל בר נש בזיו יקרא דמאריה. תא חזי כגוונא דא פנחס דלא אסתלק מעלמא עד דאתתקנו קמיה לבושין אחרנין דרוחא אתהני בהו לעלמא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריד ע"ב)

דאתי. בשעתא חדא אתפשט מאלין ואתלבש באלין לקיימא דכתיב הנני נותן לו את בריתי שלום. עד דהוו אזלי שמשא הוה תקיפא ויתבו תחות צלא דחד טנרא דמדברא אמר רבי אלעזר ודאי צלא חדוותא דנפשא הוא. אמר רבי חייא לרבי אלעזר הא אתמר וחברייא אתערו בהו. אמר רבי חייא ודאי הכי הוא אבל אנא אלעזר אלין יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג בעינא למיקם עלייהו. אמר רבי שמענא לבוצינא קדישא עלאה מלה בהו. א"ל אימא ההוא מלה. א"ל עד לא קאימנא ביה. אמר רבי אלעזר אף על גב דחברייא אוקמו מלה ושפיר הוא אבל סדורא דהני יומי רזא דחכמתא הוא בין מחצדי חקלא תא חזי הא אתמר סדורא דיחודא כלא בחד היך הוי והא אתמר. פתח ואמר חשף יי' את זרוע קדשו דא דרועא חדא דביה תליא שועה דביה תליא נוקמא דביה תליא פורקנא ולמה למיקם לה לכנ"י מעפרא ולקבלא לה לגביה לאזדוגא כחדא וכד האי אתער לקבלה כמה דחילו שריא בעלמא עד דינח ההוא דרועא תחות רישהא לאתחברא כמה דאת אמר שמאלו תחת לראש וגו' וכדין ניחא דינא ומכפר חובין. לבתר אתי ימינא לחבקא כדין חדוותא שרייא בעלמא וכל אנפין נהירין לבתר אזדוגת בגופא וכדין כלא אקרי אחד בלא פרודא כדן הוא שלימו דכלא וחדוותא דכלא ואחדו ודאי מה דלא אשתכח הכי בשאר זמני כגוונא דהאי סדורא דהני יומין. מראש השנה עד יומא בתראה דחג. בראש השנה אתער דרועא דשמאלא לקבלא לה למטרוניתא וכדין כל עלמא בדחילו בדינא ובעי ההוא זמנא בתיובתא שלים לאשתכחא עלמא קמי קב"ה לבתר אתיאת מטרוניתא ובעיין בני היכלא בתשעה לירחא למעבד חדוותא ולמטבל בנהרא לדכאה גרמייהו בזווגא דמטרוניתא ביומא אחרא הוא זווגא דילה לשוואה שמאלא תחות רישהא (נ"א רישא דמלכא) כמה דאת אמר שמאלו תחת לראשי. וכדין ישראל בתעניתא על חובייהו ומכפרא להו דהא אימא עלאה אנהירת אנפיהא למטרוניתא בזווגהא ומתכפרין כל בני היכלא כיון דשמאלא מקבלה לה בהאי יומא דרישא דמטרוניתא שרייא על שמאלא. ביומא קדמאה דחג יתער ימינא לקבלה בגין לחבקא וכדן כל חדווא וכל אנפין נהירין וחדוותא דמים צלילן לנסכא על מדבחא ובעיין בני נשא למחדי בכל זינין דחדוה דהא ימינא גרים בכל אתר דשאר ימינא חדוותא אצטריך בכלא כדין חדוותא היא לאשתעשעא. לבתר ביומא תמינאה חדוותא דאורייתא הוא דהא כדין זווגא דגופא הוא זווגא דכלא למהוי כלא חד ודא הוא שלימו דכלא

ודא יומא דישראל איהו ודאי ועדבא דידהו בלחודייהו דלית ביה חולקא לאחרא. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי עלייהו כתיב כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך וגו':

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. רבי יהודה פתח זכר נא מי הוא נקי אבד ואיפה ישרים נכחדו תמן תנינן מאן דחמי קשת בגונוני (ס"א נהירין) אחטריך לברכא ברוך זוכר הברית בגין דדא איהו ברית קיימא קדישא דשוי קב"ה

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רטו ע"א)

בארעא דלא ייתי עלה מי טופנא בגין דכד סגיא חייבין בעלמא בעי קב"ה לאובדא לון וכדין דכיר לון האי אומאה דאומי לארעא דכתיב תרי זמני לא לא. לא אוסיף לקלל ולא אוסיף עוד להכות דא איהו אומאה כמה דכתיב אשר נשבעתי מעבור מי נח:

רבי יוסי אמר קשת אתא לאגנא על עלמא. למלכא דכל זמנין דבריה חב לקבליה אתא מלכא לאלקאה ליה אתגליא עליה מטרוניתא בלבוש יקר דמלכו. מלכא חמילה סליק רוגזא דבריה וחדי בה דכתיבוראיתיה לזכור ברית עולם ועל דא לא אתחזי קשת בעלמא אלא בלבושי יקר דמלכו ובשעתא דאית צדיק בעלמא איהו ברית למיקם ברית ואגין על עלמא. לא הוי צדיק הא קשת לאתחזאה דהא עלמא איהו קיימא לאובדא אלא בגין קשת דא. רבי אלעזר אמר לעולם לא אתלבש קשת דא אלא בלבושא דאבהן קדמאי. ירוק וסומק וחיור. ירוקא דא לבושא דאברהם אצטבע לבושא (ס"א גוון) דא כד נפק מניה ישמעאל. סומקא דא גוון יצחק דאתא סומקא ואצטבע כד נפיק מניה עשו. ואתמשך ההוא סומקא לתתא עד ככבא דמאדים דאתאחד ביה עשו. חוורא דא איהו לבושא טבא דעקב דהא לא אשתנו אנפוהי לעלמין. רבי אבא אמר יאות הוא אבל הכי אמר בוצינא קדישא. חוור דא אברהם דאתלבן בחוורא דנורא. סומקא דא יצחק ודאי ירוק דא הוא יעקב דקימא בין תרין גוונין וכתיב ביה ביעקב לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו חורו דהא כל ערסיה שלים הוה והכי הוא לא עתה יבוש יעקב לאתחזאה בגוון סומק כיצחק דנפק מניה עשו. ולא עתה פניו יחורו כאברהם לאתחזאה בגוון חוור דנפק מניה ישמעאל. אלא נטל גוונין לאתעטרא בהו על אבהן דיליה

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רטו ע"ב)

ובאלין לבושין מהלבשת קשת בשעתא דאתחזי קמי מלכא. תא חזי רזא דברית קדישא היא את יו"ד דמתעטרא ברשימו עלאה והא (ס"א ודא) איהו דאתרשים בברית תדיר לעלמין ובגין דקני פנחס על ברית אתרשים בשמיה הכא את דא פנחס יו"ד זעירא איהו יו"ד דאיהו ברית ודאי דנפיק מגו יו"ד עלאה קדישא ועל דא איהו קאים בקיומא שלים קמי מלכא קדישא דלא אתאביד מגו עלמא והכי הוא נקי מההוא חובא דפעור ולא אתאביד תדיר מגו קדישא דעלמא (ס"א ולא אתאביד מגו עלמא) ואיפה ישרים נכחדו. אלין נדב ואביהו דלא אשתציאו מן ההוא עלמא בגיניה:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריז ע"א)

רבי שמעון הוה יתיב ולעי בפרשתא דא. אתא לקמיה רבי אלעזר בריה. א"ל נדב ואביהוא מאי עבידתייהו בפנחס אי לא הוה פנחס בעלמא כד מיתו ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו שפיר אבל פנחס בעלמא הוה (ס"א וסגן קאי) ונשמתייה ביה בקיומא קאי. א"ל ברי רזא עלאה הכי והכי הוא דבשעתא דאסתלקו מן עלמא לא הוו מתטמרן תחות גדפי טנרא קדישא. מאי טעמא בגין דכתיב ובנים לא היו להם דאזעירו דיוקנא דמלכא דהא אינון לא אתחזון לשמשא בכהונא רבה. בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא ועאל בגו כמה אוכלוסין וסליק לון לגייפין על רומחא לעיניהון דכל ישראל כד חמא שבטא דשמעון בכמה אכלוסין דאתו לגביה פרחא נשמתייה מניה ותרין נשמתיין דהוו ערטיראין בלא דוכתא אתקריבו בה ואתכלילו כחדא ואתהדרת נשמתייה

כלילא רוחא דאתכליל בתרין רוחין ואתתקפו ביה כדין רווח דוכתייהו למיהוי כהנא (רבא) מה דלא (אתחזי) מן קדמת דנא ועל דא כתיב זכר נא מי הוא נקי אבד דלא אתאביד בההיא שעתא ולא אביד רוחיה כד פרחא מניה. ואיפה ישרים נכחדו. אלין בני אהרן דאתהדרו לעלמא מה דאבד בחייהון ועל דא כתיב ביה בפנחס בן בן תרי זמני. פנחס בן אלעזר בן. מה כתיב לעילא מפרשתא דא. ויאמר יי אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליי נגד השמש. וכי על דקטלין בליליא או על דקטלין ביממא ביומא דעיבא כתיב נגד השמש. אמר רבי יהודה דתהא מיתתהון באתגלייא כמה דחבו באתגלייא. אמר רבי שמעון לאו בגין כך אתמר אלא מהכא אוליפנא בדרגא דחב בר נש לקב"ה לההוא אתר אצטריך למעבד תקנתא לנפשיה. אינון חבו בברית קדישא דאקרי שמש בגין כך דינא ותקונא דילהון איהו כנגד השמש ולא באתר אחרא. מכאן דלא אצטריך בר נש לתקנא נפשיה אלא בההוא אתר דחב לגביה ומאן דלא יעביד הכא לית ליה תקונא לעלמין כדקא יאות:

רב חייא פתח ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע מה כתיב לעילא ויין ישמח לבב אנוש וגו'. וכי מאי האי להאי אלא הכי אוליפנא דכתיב (שם) מצמיח חציר לבהמה וגו' וכי שבחא דבהמה דאית לה חציר אתא דוד למימר ברוח קודשא. אלא מצמיח חציר אלין אינון שתין אלף רבוא דמלאכין שליחן דאתבריאו ביומא תניינא דבראשית וכלהו אשא מלהטא. אלין אינון חציר אמאי חציר בגין דצמחין כחציר דא בעלמא דכל יומא ויומא אתקצירו השתא וולבתר צמחין ומהדירן כמלקדמין ועל דא כתיב מצמיח חציר לבהמה. הדא הוא דכתיב יודע צדיק נפש בהמתו ותנינן אלף טורין סלקין לה בכל יומא ויומא וכל טורא וטורא שתין רבוא הוי והיא כלה. ועשב לעבודת האדם אלין אינון נשמתהון דצדיקייא דההוא אדם דרכיב ושליט על בהמה דא אכיל ואעיל לון בגוויה ובזכותהון אתזן כל עלמא מההוא אדם דכתיב ביה ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וגו' ועל דא כתיב האדם ההוא דאשתמודע בגין להוציא לחם מן הארץ לאפקא מזונא לעלמא מן הארץ קדישא. ויין דא חמרא עתיקא דנגיד מלעילא ישמח לב אנוש. אנוש דא רזא דההוא נער

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריז ע"ב)

דסליק לסיבו ואתהדר כמלקדמין ועל דא כתיב אנוש כחציר ימיו. להצהיל פנים. אלין אינון פנים דאקרון אנפי רברבי ואנפי זוטרי. משמן מנגידו דעלמא דאתי משה ורבו קדישא עלאה. ולחם לבב אנוש יסעד ההוא לחם דאזילו שחקים וטחנן מנא למיכלא דצדיקייא סתמא ומתמן אתנגיד לכמה חיילין דאקרון לבב אנוש וכלא אתא מנגידו עלאה. ישבעו עצי יי אלין אינון אילנין עלאין פנימאין. ארזי לבנון אשר נטע דהא אתעקרו ונטע לון קב"ה. מאי בין עצי יי לארזי לבנון עצי יי אלין עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע ארזי לבנון אלין חמשין תרעין דאקרון חמש מאות שנה אשר נטע אשר שם צפרים יקננו בטוליהון מקננן נשמתהון דצדיקייא וכל חיילין קדישין אתזנו מתמן. חסדה ברתיא דאברהם אבינו דאקרי חסיד ועבד חסד עם כל בני עלמא בגין כך אקרי חסידה ברושים ביתה בין דרועי עלמא תבא. ובחבורא קדמאה.

רבי אבא ורבי יוסי קמו למלעי באורייתא בפלגות ליליא עד דהוו יתבי ולעאן באורייתא אמר רבי יוסי הא דאמר רבי חייא אנוש כחציר ימיו שפיר קאמר אבל במאי אוקימנא סופיה דקרא כי רוח עברה בו ואינון ולא יכירנו עוד מקומו. א"ל הכי הוא ודאי אנוש כחציר ימיו כמה דאמר כציץ השדה ההוא שדה דאשתמודע כן יציץ דאתחדש ואתהדר כמלקדמין. (הכי יציץ וסליק. מאי טעמא בגין) כי רוח עברה בו ואינון. דא הוא רוחא עלאה טמירא קדישא גניזא מכלא דכליל ליה בגויה. וכדין ואינון. ודא הוא רזא דחנוך. דכתיב יה ואינון כי לקח אותו אלהים דא אלהים עלאה. רוח עלאה רוח גניזא טמירא. ולא יכירנו עוד מקומו. דהא אתכליל רוחא זעירא ברוחא עלאה מה כתיב בתריה וחסד יי מעולם ועד עולם ועאל ליה כהנא רבא לגו קדש קדשים. ונטיל ליה ואוליד ליה כמלקדמין ואתחדש כנשר עולמין. ואתהדר איהו נער עד דהוו יתבי. חמו חד טולא דקיימא עלייהו. אזלא ואתיא אזלא ואתיא בגו ביתא. תווהו. אמר רבי אבא יוסי בני אימא לך מה דהוה לי עם בוצינא קדישא. יומא חד הוינן אזלינן בבקעתא דאונו. והוינן לעאן באורייתא. כל ההוא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריח ע"א)

יומא ומגו תוקפא דשמשא אותבינן גבי חד טינרא בגו נוקבא חדא אמינא ליה מאי האי. דבכל שעתא דחייבין אסגיאן בעלמא ודינא שרייא בעלמא זכאין דבהון לקאן עלייהו דהכי תנינן בחובא דזרא קדישייא וצדיקייא יתפסון. אמאי אי בגין דאינון דלא מוכיחין לעלמא על עובדייהו כמה אינון דמוכיחין ולא מקבלי מנייהו וצדיקייא אתכפיין קמייהו. ואי בגין דלא יהוי מאן דיגין על עלמא לא יהון מתין ולא יתפסון בחובייהו דהא חדווה איהו לצדיקייא בעבודא דלהון. א"ל בחובה דזרא ודאי מתפסין צדיקייא והא אוקימנא הני מילי אבל בשעתא דיתפסון צדיקייא במרעין או במכתשין בגין לכפרא על עלמא הוי כדין יתכפרון כל חובי דרא מנלן מכל שייפי גופא בשעתא דכל שייפין בעאקו ומרע סגי שרייא עלייהו שייפא חדא אצטריך לאלקאה בגין דיתסון כלהו ומנו דרועא דרועא אלהי ואפיקו מיניה דמא. כדין הא אסוותא לכל שייפי גופא. אוף הכא בני עלמא אינון שייפין דא עם דא. בשעתא דבעי קב"ה למיהב אסוותא לעלמא אלהי לחד צדיקא בינייהו במרעין ובמכתשין ובגיניה יהיב אסוותא לכלא. מנלן דכתיב והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו וגו' ובחבורתו נרפא לנו. ובחבורתו אקוותא דמא כמאן דאקיז דרועא ובההוא חבורא נרפא לנו אסוותא הוא לנא לכל שייפין דגופא. ולעולם לא אלהי צדיקא אלא למיהב אסוותא לדרא ולכפרא עלייהו (ורזא דא צדיק ורע לו). דהא ניחא לסטרא אחרא דדינא שלטא (נ"א לשלטאה) על זכאה יתיר מכלא דלא חייש כדין לכל עלמא ולא אשגח לשולטנא עלאה בהאי עלמא ובעלמא דאתי צדיק

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריח ע"ב)

וטוב לו דלא חייש קב"ה לכפרא על עלמא. אמינא ליה אלו לא הוו בחד זמנא יאות אבל אית צדיק הכא ואת צדיק הכא לדא אית מרעין ומכתשין ולדא אית כל טיבו דעלמא. אמר לי בחד מנייהו או תרין סגי דלא בעא קב"ה לאלקאה כלא (ס"א כל דמא) כמה דלא אצטריך אלא דרועא חדא לאלקאה ולאקזאה למיהב אסוותא לכל שייפין. אוף הכא בחד צדיקא סגי ואי אתקף (ס"א אתיקר) ביה מרע על כל שייפין כדין אצטריך תרין דרועין לאקזאה. אוף הכי אי אסגיאן חובין יקירין על עלמא כדין כל זכאין אלקון למיהב אסוותא על כל דרא אבל בזמן דלא אסגיאן כל כך כדין חד זכאה אלהי ושאר צדיקיא בשלם דהא לא אצטריך עלמא דילקון כלהו. אתסיאן עמא אתסיאן צדיקייא ולזמנין דכל יומיהון קיימין במרעין לאגנא על דרא. מיתו הא אתסי כלא ואתכפר לזמנין דחובין אינון יקירין יתיר. קמנא ואזלנא ותוקפא דשמשא הוה יתיר ודחיק לן באורחא חמינן אילנין במדברא ומיין תחותייהו יתיבנא תחות חד טולא דאילנא דמדברא. שאילנא ליה מאי האי דכל עמין דעלמא לא עבדין נענועא אלא ישראל בלחודייהו דכד לעאן באורייתא מתנענען הכא והכא בלא למודא דבר נש בעלמא ולא יכלין למיקם בקיומיהו אמר לי אדכרתן מלתא עלאה ובני עלמא לא ידעין ולא משגיחין. יתיב שעתא ובכה. אמר ווי לבני נשא דאזלין כבעירי חקלא בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודוי אשתמודען נשמתהון קדישין דישאל בין נשמתהון דעמין עעכו"ם. נשמתהון דישאל אתגזרו מגו בוצינא קדישא דדליק דכתיב נר י"י נשמת אדם והאי נר בשעתא דאתאחד (נ"א דאתדליק)

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריח ע"א)

מגו אורייתא דלעילא לא שכיך נהורא עליה אפילו רגעא. ורזא דא אלהים אל דמי לך כגוונא דא כתיב המזכירים את יי' אל דמי לכם. לא שכיכו לכו. נהורא דשרגא כיון דאתאחדא גו פתילה ההוא נהורא לא שכיך לעלמין אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן ולא משתכיך לעלמין. כגוונא דא ישראל דנשמתיהו מגו ההוא נהורא דשרגא כיון דאמר מלה חדא דאורייתא הא נהורא דליק ולא יכלון אינון לאשתכא ומתנענען לכאן ולכאן ולכל סטרין כנהורא דשרגא דהא נר יי' נשמת אדם כתיב. וכתיב אדם אתם קרויין אדם ולא אומין עכו"ם. נשמתין דעמין עכו"ם מדעיכו דקש בלא נהורא דשרי עלייהו ועל דא משתכין ולא מתנענען דהא לית

לון אורייתא ולא דלקין בה ולא נהורא שרייא בהון אינון קיימין כעצים בגו נורא דדליק בלא נהורא דשריא עלייהו ועל דא משתכחין בלא נהורא כלל. אמר רבי יוסי דא איהו ברירו דמלה זכאה חולקי דזכינא להאי למשמע דא:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף ריט ע"ב)

קום רבי אבא לחדשא מלין דאורייתא דאמרת בחבורא קדמאה. פתח רבי אבא ואמר שירו ליי שיר חדש תהלתו מקצה הארץ וגו'. כמ חבבין ישראל קמי קב"ה דחזוהו דלהון ותושבחתא דלהון לאו איהו אלא (ס"א לשתפא לקב"ה ושכינתיה בהו דהכי וכו') ביי דהכי תנינן כל חזוהו דישאל דלא משתתפי בה לקב"ה (ושכינתיה) לאו איהו חזוהו וזמין איהו סמא"ל וכל סיעתא דיליה לקטרגא להווא חזוהו (ס"א ואתחזר) ואשתאר בצערא ובכיה וקב"ה לא אשתתף בהווא צערא אבל מאן דשתף קב"ה ושכינתיה בחזוהו דיליה אם ייתי מקטרגא לקטרגא בהווא חזוהו. קב"ה ושכינתיה משתתף בהווא צערא מה כתיב ביי בכל צרתם לו צר ובמאי בגין דעמו אנכי בצרה ומנלן דאית לון לישראל לשתפא לקב"ה ושכינתיה בחזוהו דלהון (נ"א בגין דלאו איהו חזוהו אלא בשותפות דיליה מאלין) דכתיב ישמח ישראל בעושו. הווא חזוהו דישאל לאו איהו אלא בעושו. בעושו בעושו מבעי ליה אלא אלין קב"ה ושכינתיה ואביו ואמו דאף על גב דמיתו. קב"ה אעקר לון מג"ע ואייתי לון עמיה להווא חזוהו לנטלא חולקא דחזוהו עם קב"ה ושכינתיה כמה דאת אמר העושו יגש חרבו. דבר אחר בעושו בגין דבר נש אתעביד בשותפות גברא ואתתא וקב"ה ועל רזא דא כתיב נעשה אדם בשותפו דתנינן תלת אומנין עבד קב"ה לאפקא מנהון עלמא ואלין אינון שמיא וארעא ומיאי וכל חד שמש חד יומא ואהדרו כמלקדמין. יומא קדמאה אפיק שמיא אומנותא דיליה דכתיב ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. יומא תניינא אפיקו מיא אומנותא לעבידתא דכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'. אסתלקו פלגא מיא לעילא ופלגא מיא לתתא אשתארו. ואלמלא כך דמיא אתפרישו. עלמא לא הווא קאים. יומא תליתאה עבידת ארעא ואפיקת כמה דאתפקדת דכתיב ויאמר אלהים תדשא ארץ דשא עשב וכתוב ותוצא הארץ דשא וגו' עד הכא כל אומנא מאלין תלתא אפיק אומנותא דיליה ועבדו מה דאתפקדו אשתארו תלת יומין אחרנין יומא רבי אתפקד אומנא קדמאה למעבד אומנא דיליה דכתיב ויאמר אלהים ישרצו המים וגו'. ביומא שתיתאה עבדת ארעא אומנותא דילה דכתיב ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה וגו' כיון דתלת אומנין אלין אשלימו עובדיהו. אמר לון קב"ה אומנותא חדא אית לי למעבד ואיהו אדם אתחברו כחדא ואנא עמכון נעשה אדם גופא דלכון ואנא אהא שותפו עמכון ונעשה אדם כמה דבקדמיתא הווא בשותפו הכי נמי לבתר. אבא דביה עביד עבידתא דשמיא ועבידתא דמיא. ואתתא דאיהי אומנא תליתאה כגוונא דארעא וקב"ה דאשתתף בהדייהו ועל רזא דא כתיב בעושו. ואף על גב דאבא ואמא אתפרשו מהאי עלמא חזוהו בכל שותפותא הווא דתנינן בשעתא דבר נש

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכ ע"א)

שתיף לקב"ה לחזוהו דיליה קב"ה אתי לגנתא דעדן ואעקר מתמן (ס"א דאודע תמן) לאבוהי ואמיה דאינון שותפין בהדיה ואייתי לון עמיה להווא חזוהו וכלהו זמינין תמן ובני נשא לא ידעין. אבל בעקרו דבר נש קב"ה זמין לגביה בלחודוי ולא אודע לאבוהי ולאמיה הדא הווא דכתיב בצר לי אקרא יי ואל אלהי אשוע וגו'. אהדר ההווא טולא דמלקדמין ואזלא גו ביתא כמו דיוקנא דבר נש נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי אזכרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן יאיר יומא חד הווא קאים בהאי דכותא והווא אמר הכי פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן באת יי זעירא בגין דתרין אלפין ביתין רשימין. אלפא ביתא דאתוון רברבן ואלפא ביתא דאתוון זעירן. אתוון רברבן אינון בעלמא דאתי. ואתוון זעירן אינון בעלמא תאה. זעירא ברית קיימא קדישא כיון דקני פנחס על ברית דא אתוסף ביה יי זעירא רזא דברית דא. בהווא שעתא אמר קב"ה מה אעביד עם משה ברית דא ממש הווי וכלהו דיליה הווי. גנאי הווא למיהב ליה לאחרא בלא דעתא ורעותא דמשה לאו יאות הווא. שארי קב"ה ואמר למשה. משה פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן א"ל משה רבש"ע מהו. א"ל אנת הווא דמסרת נפשך

על ישראל דלא ישתצון מן עלמא בכמה זמנין ואיהו השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו' אמר משה מה את בעי מני הא כלא דידך. א"ל הא כלא דידך היא אימא ליה דתשרי בגויה. אמר משה הא בלבא שלים תהא לגביה. א"ל אימא את בפומך וארים קלך דאנת מסר ליה ברעותא בלבא שלים הדא הוא דכתיב לכן אמור את אימא ברעותא הנני נותן לו את בריתי שלום. משה הוה אמר הנני נותן לו וגו' דאילו קב"ה ה"ל למימר לכן אמור לו הנני נותן לו את בריתי שלום אבל לא כתיב אלא לכן אמור. ואי תימא דאתעברת מן משה לא אלא כבוצינא דאדליקו מינה דא יהיב ואהני ודא לא אתגרע מנה. אתא ההוא טולא ויתיב ונשיק ליה. שמעו חד קלא דהוה אמר פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר דאיהו גבייכו דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאוריית' כד איהו בההוא עלמא פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה וכ"ש כד שראן בגויה צדיקיא אחרנין לחדתא בההוא אתר דאמרינן מלי דאורייתא. כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה ואשכח אלין צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה. אמר רבי אבא יאות מלה דרבי פנחס בן יאיר דהא לא כתיב לכן הנני נותן אלא לכן אמור הנני נותן לו וכי מלה דא הוה גניזא מחסידא דא תחות ידך ולא הוית אמר. זכאה חולקנא דזכינא למהוי בסיעתא דטולא קדישא הכא אוף הוא פתח ואמר משמיה דרבי פנחס כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו' כמה יאות ליה לבר נש בעוד דבוצינא דליק ושריא על רישיה לאשתדלא ולמעבד רעותא דמאריה בגין דההוא נהורא דבוצינא איהי כ"ח דשריא עליה ועל דא כתיב יגדל נא כח יי'. כח יי' דא הוא כח דשריא על רישיהון דצדיקיא וכל אינון דמשתדלין ברעותא דמאריהון ועל דא תנינן כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו (דא איהו כחו) ודאי אצטריך לאתערא כל שייפוי בחילא תקיף בגין דבאתערותא תקיף דאתקף אתער ההוא כח קדישא עלאה ואסתלק גו קודשא ואתבר חילא ותוקפא דסטרא אחרא ועל דא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכ ע"ב)

בכחך אצטריך למעבד רעותא דמארך כי אין מעשה וחשבון וגו' בגין דבההוא כח אית מעשה אשתדלותא לאשתדלא בהאי עלמא דאקרי מעשה עלמא דעובדא למשלם סופא דמחשבה וחשבון דא הוא עלמא דתליא בדבורא דהא חשבון בדבורא תליא ועל דא כל גימטריאות ותקופין ועבורין דעלמא בסיהרא הויה ודעת דא איהו רזא דשית סטרין דתליין במחשבה ואקרון עלמא דההוא מחשבה וחכמה דכלא תליא מניה וכל אלין כלילן בההוא כח מה דלאו הכי בסטרא דשאול דרגא דגיהנם דהא כל בר נש דלא אשתדל בהאי כ"ח בהאי עלמא לאעלאה ביה במעשה וחשבון ודעת וחכמה סופיה לאעלאה בשאול דלית ביה מעשה וחשבון ודעת וחכמה. דהא סטרא אחרא ארח שאול איהי דכתיב דרכי שאול ביתה מאן דאתרפי מהאי כ"ח קדישא אתקף ביה סטרא אחרא דשאול ביתה. אשר אתה הולך שמה וכי כל בני עלמא אזלי לשאול. אין. אבל סלקין מיד דכתיב מוריד שאול ויעל בר אינון חייבין דלא הרהרו תשובה לעלמין דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין בגין דנטלין כמה חייבין מתמן וסלקין לון לעילא (ותמן עבדין לון להרהר בתשובה). ומאן אינון. אינון דהרהרו בתשובה בהאי עלמא ולא יכילו ואסתלקו מן עלמא וצדיקיא נחתין בגיניהון דחייבין גו שאול ונטלין לון וסלקין לון מן תמן. אמר רבי יוסי כתיב אחת לאחת למצא חשבון חשבון דגימטריאות דקיימן בסיהרא באן דרגא דילה אינון. לא אתיב ליה. אמר שמענא ולא אדכרנא מלה. קם ההוא טולא ובטש בעינוי דרבי אבא נפל על אנפוי מגו דחילו. עד דהוה נפל על אנפוי נפל קרא בפומיה דכתיב עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. ואלין עיינין דילה פרפראות לגו חכמה עלאה דאתמשכא מלעילא ומגו חשבון ותקופין ועבורין אתמליין ואתעבידו בריכות דנפקן מימין לכל סטרין (אינון עיינין) עד דאתפקדן לכל חושבן ועבורין דסיהרא בלבד (ס"א דלבר) וככבין ומזלי למעבד חשבון ודא איהו על שער בת רבים דא איהי סיהרא דלבר אמר רבי אבא לרבי יוסי ההוא מרגלא קדישא דהוה תחות ידך מגו סיעתא דחסידא קדישא דאיהו גבן כמה שפיר איהו ואהדרנא ביה דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא למשרי באתר אחרא עד דבעלה יפקד ויהיב לה רשו למהך ואודעין לבעלה בקדמיתא ומפייסין ליה דהוה יפקד לה ויהיב לה רשו למיהך לההוא אתר.

כך קב"ה פייס למשה ועד דיהב ליה רשו וא"ל אימא אנת הנני נותן לו את בריתי שלום למשרי בגוויה ועד דיהב לה רשו למהך תמן לא אזלת. מנלן מצדיקו של עולם דיהב לה רשו למשרי גו צדיקי בהאי עלמא ויתבא עמהון ככלה גו קשוטאה. וצדיקא דעלמא חמי וחדוי בהאי אבל בין דרועי דבעלה שכיבת ואתהדרת למהוי בהדייהו ותבת לבעלה כמה דאת אמר בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לגבי בעלה ובבקר היא שבה לגבי צדיקיא דעלמא וכלא ברשותא דבעלה (הדא הוא דכתיב וצדיק חונן ונותן) ומשה כך אמר הנני נותן לו את בריתי כמה דצדיק דלעילא נותן אוף אנא הנני נותן מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא רווח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה דהא ברית דבא איהו תדיר בימינא עלאה וימינא עלאה דא זמין למבני בי מקדשא דאיהו ברית. אמר רבי אבא אדכרנא מלה חדא דשמענא מבוצינא קדישא דשמע משמיה דרבי אליעזר. יומא חזיאתא לקמיה חד חכים גוי א"ל סבא סבא תלת בעיין

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכא ע"א)

בעינא למתבע מנך. חד דאתון אמרין דיתבני לכו בי מקדשא אחרא והא לא הוו למבני אלא תרי זמנין. בית ראשון ובית שני. בית שלישי (בית רביעי) לא תשכח באורייתא והא מה דהוה ליה למבני כבר אתבנון ולעולם לית ביה יתיר דהא תרי בתי ישראל קרא לון קרא. וכתיב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון. ותו דאתון אמרין דאתון קרבין למלכא עלאה יתיר מכל שאר עמין מאן דמתקריב למלכא איהו חדי (יתיר) תדיר בלא צערא בלא דחילו ובלא דחיקו. והא אתון בצערא ובדחיקא וביגונא תדיר יתיר מכל בני עלמא ואנן לא אתקדים לן צערא ודחיקא ויגונא כלל. אנן קריבין למלכא עלאה ואתון רחיקין מניה ועל דא אית לכו צערא ודחיקא אבלא ויגונא מה דלא אית לן. ותו דאתון לא אכלי נבלה וטרפה בגין דתהוון בריאין וגופא דלכון להוי בבריאותא. אנן אכלינן כל מה דבעינן ואנן תקיפין בחילא בבריאותא וכל שייפון דילן בקיומייהו. ואתון דלא אכלין חלשין כלכו במרעין בישין ובתבירו יתיר מכל שאר עמין. עמא דסגי לכון אלהכון בכלא. סבא סבא לא תימא לי מדי דלא אשמעינך ולא אקבל מנך. זקיף עינוי רבי אליעזר ואשגח ביה ואתעביד תלא דגרמי. כיון דנח רוגזיה אהדר רישיה ובכה ואמר יי אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ. כמה תקיף חילא דשמא קדישא תקיפא בכל ארעא וכמה חביבין מלי דאורייתא דלית לך מלה זעירא דלא תשכח לה באורייתא ולית מלה זעירא דאתיא באורייתא דלא נפקת מפומיה דקב"ה. מלין אלין דשאל ההוא רשע אנא שאלנא יומא חד לאליהו ואמר דהא במתיבתא דרקייעא אתסדרו קמיה דקב"ה והכי הוא. דכד נפקו ישראל ממצרים בעא קב"ה למעבד לון בארעא כמלאכין קדישין לעילא ובעא למבני לון ביתא קדישא ולנחאת ליה מגו שמי רקיעין ולנטעא לון לישראל נציבא קדישא כגוונא דדיוקנא דלעילא. הדא הוא דכתיב תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. באן אתר במכון לשבתך פעלת יי בההוא דפעלת אנת יי ולא אחרא. מכון לשבתך פעלתך יי דא בית ראשון. מקדש יי כוננו ידוך דא בית שני ותרווייהו אומנותא דקב"ה אינון. ומדארגיזו קמיה במדברא מיתו ואכנס לון קב"ה לבנייהו בארעא (אליפו עובדיהון) וביתא אתבני על ידא דבר נש. ובגין כך לא אתקיים. ושלמה הוה ידע דבגין דאי עובדא דבר נש לא יתקיים ועל דא אמר אם יי לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו דהא לית ליה ביה קיומא. ביומאי דעזרא גרם חטאה ואצטרכון אינון למבני ולא הוה ביה קיומא. ועד כען בנינא קדמאה דקב"ה לא הוה בעלמא ולזמנא דאתי כתיב בונה ירושלם יי איהו ולא אחרא. ובנינא דא אנן מחכאן ולא בנינא דבר נש דלית ביה קיומא כלל. בית ראשון ובית שני יחית לון קודשא בריך הוא כחדא מלעילא בית ראשון באתכסיא ובית שני באתגליא ההוא בית להוי באתגליא דאתקרי בית שני דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקב"ה חדוה שלים ורעותא דלבא בכל קיומא. ההוא בית ראשון באתכסיא אסתלק לעילא על גבוי דההוא דאתגלייא וכל עלמא יחמון ענני יקר דסחרן על גבי דההוא דאתגלייא ובגו דאינון עננין הוי בית ראשון בעובדא דסליק עד רום יקר שמיא ובנינא דא אנן מחכאן. ועד כען לא הוה בעלמא דאפילו קרתא דירושלם לא ליהוי אומנותא דבר נש דהא כתיב ואני אהיה לה נאם יי חומת אש סביב וגו'. אי לקרתא כתיב הכי כל שכן ביתא דאיהו דיורא דיליה. ועובדא דא הוי אתחזי למהוי ברישא כד נפקו ישראל ממצרים ואסתלק עד לסוף יומין בפורקנא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכא ע"ב)

בתראה. שאלתא אחרא דודאי אנן קרבין למלכא עלאה יתיר מכל שאר עמין ודאי הכי הוא דישראל עבד לון קב"ה לבא דכל עלמא. והכי אינון ישראל בין שאר עמין כלבא בין שייפין כמה דשייפין לא יכלי למיקם בעלמא אפילו רגעא חדא בלא לבא הכי עמין כלהו לא יכלין למיקם בעלמא בלא ישראל ואוף הכי ירושלם בגו שאר ארעאן כלבא בגו שפין ועל דא איהי באמצעיתא דכולי עלמא כלבא גו שייפין וישראל מתנהגן גו שאר עמין כגוונא דלבא גו שייפין. לבא איהו רכיך וחלש ואיהו קיומא דכל שייפין לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לבא דביה קיומא דביה סוכלתנו. שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל דהא לית בהו קיומא ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלכא דאיהו חכמתא וסוכלתנו דשריא במוחא אלא לבא. ושאר שייפין רחיקין מניה ולא ידעין מניה כלל. כך ישראל למלכא קדישא קרבין ושאר עמין רחיקין מניה. שאלתא אחרא דישראל לא כלי נבלות וטרפות וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין הכי הוא דהא לבא דאיהו רכיך וחלש ומלכא וקיומא דכל שאר שייפין לא נטיל למזוניה אלא בדירו וצחותא דכל דמא ומזוניה נקי ובדירא ואיהו רכיך וחלש מכלא ושאר פסולת אנח לכל שייפין וכל שאר שייפין לא משגחין בהאי אלא כל פסולת וביש דכלא נטלין ואינון בתקיפו כמה דאתחזי לון. ועל דא בכל שאר שייפין אית אבעבועין שאת או ספחת סגירו דצרעת. ללבא. לאו מכל הנני כלום. אלא איהו נקי בדירא מכלא לית ביה מומא כלל. כך קב"ה נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא על דא כתיב כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אתא רבי יוסי נשיק ידוי אמר אילו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא דיי:

ושם איש ישראל המוכה וגו'. אמר רבי יצחק האי קרא הכ הוה ליה למכתב ושם איש ישראל אשר הכה פנחס ולא המוכה אשר הוכה. לא נאמר אלא בארס סתים. אלא הכי אמר רבי אלעזר (נ"א רבי שמעון) כיון דסלקיה קב"ה לפנחס לכהנא רבא לא בעא לאדכרא ליה לפנחס בקטלנותא דבר נש דהא לא אתחזי לכהנא רבא. עד לא סלקיה לכהנא רבא אדכר ליה ואמר וירא פנחס ויקח רמח וגו' וידקור את שניהם וגו'. כיון דסלקיה לכהנא רבא לא אדכר שמיה בקטלנותא דלא אתחזי ליה וחס עליה יקרא דקב"ה דכנא רבא לא אתחזי לאדכרא בקטלנותא. ושם האשה המוכה אוף הכי:

רבי שמעון הוה אזיל מקפוטקיא ללוד ורבי יהודה אזיל עמיה עד דהוו אזלי פגע בהו רבי פנחס בן יאיר ותרין גוברין טוענין אבתריה. שכיך חמריה דרבי פנחס טעינו לה ולא אזיל. אמר רבי פנחס שביקו ליה דהא ריחא דאנפין חזתין קא ארז או נסא אתעביד לן השתא. עד דאינון תמן נפק רבי שמעון מבתר חד טנרא. נטל חמרא ואזיל אמר רבי פנחס ולא אמרית לכו דהא ריחא דאנפין חזתין קא ארז. נחת וגפיף ליה רבי פנחס ובכה א"ל חמינא בחלמי דאתיא שכינתא לגבי ויהבת לי נבזבזן ברברן וחדינא בה השתא כמה דחמינא. אמר רבי שמעון מקל פרסי דחמרך ידענא דאנת הוא השתא חדוה שלים. אמר רבי פנחס נתיב בדוך חד דמלי דאורייתא אצטריך צחוחא אשכחו עינא דמיא ואילנא. יתבו. אמר רבי פנחס מסתכל הוינא דהא לתחיית המתים כארחה דארעא אחרא יעביד לון קב"ה ומה דהוה השתא קדמא ליהוי כדין בתראה מנלן מאינון עצמות הנהו גרמין דאחיא לון קב"ה על ידי יחזקאל דכתיב ותקרבו עצמות עצם אל עצמו בקדמתא ולבתר כתיב

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכב ע"א)

וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה וגו'. ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם דהא מה דאפשיט בקדמיתא ליהוי בתראה. בקדמיתא עור ולבתר בשר. בקדמיתא אפשיט מדוחא ולבתר עור ולבתר בשר ולבתר עצמות ארבי שמעון ברא אקשן קדמאי אבל גרמין אלין דאחיא קב"ה נסין ואתין משניין עבד בהו קב"ה. תא חזי מה כתיב זכר נא כי כחומר עשיתיני ואל עפר תשיבני. מה כתיב בתריה הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני. עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני. זמין קב"ה לבתר דיתבלי בר נש בעפרא ומטי זמנא דתחיית המתים דההוא גרמא דישתאר למעבד ליה כעסה דא וכגבינה דחלב ונביע כחלב דהוא נביעו נקי

מצוחצה בצחותא ההוא גרמא כד יתערב ההוא גרמא ויתמחי כחלבא ולבתר יקפיא ליה ויתצייר בציורא כגבינה בקפיותא ולבתר יתמשך עליה עור ובשר ועצמות וגידים הדא הוא דכתיב הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפאני. התכתני לא כתיב אלא תיכני הקפיתני לא כתיב אלא תקפיאני הלבשתני לא כתיב אלא תלבישני סוכתני לא כתב אלא תסוככני כלהו לבתר זמנא משמע ולבתר מה כתיב חיים וחסד עשית עמדי דא רוחא דחיי. (ס"א ואי תימא) עשית עמדי כתיב ולא כתיב תעשה אלא הכי אמר חיים וחסד עשית עמדי בההוא עלמא שדית בי רוחא דחיים אבל ופקודתך דמטרוניתא דמלכא שמרה רוחי איהי נטרת לרוחי בההוא עלמא. מאי ופקודתך דאת זמין לפקדא לה בקדמיתא (שמרה רוחי). ורזא דמלה דא כל נפשין דצדיקייא גניזין וטמירין תחות כרסייא דמלכא ואיהי נטרא לון לאתבא לון לדוכתייהו הדא הוא דכתיב ופקודתך שמרה רוחי מאי ופקודתך כמה דאת אמר פקודתו יקח אחר פקודתך דא מטרוניתא דמלכא דכל רוחין אינון פקדונין בידהא הדא הוא דכתיב בידך אפקיד רוחי וגו' ואיהי נטרא לון בגין דא שמרה רוחי ואיהי נטרת לה. כגוונא דא אמר דוד שמרה נפשי כי חסיד אני. שמרה דא מטרוניתא דמלכא דאיהי נטרא נפשי בגין כי חסיד אני ובכל אתר דכתיב סתם דא מטרוניתא כמה דאת אמר ויקרא אל משה ויאמר אם שמע תשמע בקול יי' אלהיך. בכה רבי פנחס ואמר ולא אמרית לך דשכינתא יהבת לי בנבזון ומתנן זכאה חולקי דזכינא למחמי לך ושמענא דא א"ל בההוא זמנא תינח ההוא גרמא שאר גרמין דישתכחון מה יתעביד מנהון. א"ל כלהו יתכלילו בההוא נביעו דהאי גרמא ויתכלילו בהדיה ויתעביד כלא עסה חדא ותמן יתצייר ציורא כמה דאתמר הדא הוא דכתיב ועצמותיך יחליץ מאי יחליץ כמה דאת אמר חלץ מהם כלהו יתעברון מקיומיהו ויתכלילו בהאי גרמא למהוי עסה חדא וכדין והיית כגן רוח וכמוצא מים וגו'. (אמר ר"מ)

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכז ע"א)

אמר רבי פנחס מסתכל הוינא שמירה בלב איהו ודאי (דחמא בלב) (ס"א ולב דוגמא דלב עלאה) ועל דא שמור בלב ולא באתר אחרא. זכירה בזכר במוחא דרכיב ושליט על הלב. ולית זכירה אלא במוחא. ועל דא זכור לזכר ושמור לנקבה: מוחא דאיהו דכורא רכיב ושליט על הלב. לב שליט ורכיב על הכבד. כבד סמאל ונחש דא בדא ואיהו חד (ס"א ואינון דכר ונוקבא)

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכז ע"ב)

יותרת הכבד וכבד. ועל דא בקורבנא יותרת הכבד דא נחש כבד מיכלא דדכורא רזא דסמאל. אמר רבי שמעון ודאי כך הוא ואות הוא וברירא דמלה ורזא וסתרן דקרנן הכי הוא כבד נטיל בקדמיתא הוא ויותרת דיליה (ס"א ולבתר יותרת דיליה) סמאל ובת זוגו (ס"א ולבתר כל כו' דאינון חיילין) וכל אינון ערקין דכבדא חיילין ומשריין דלהון ונטילו דלהון דאכלין חלבין שמנינו דקרנא הדא הוא דכתיב ואת החלב אשר עליהם וכדין קריב כלא לגבי לב. ולב לא נטיל מכלא אלא ודוי דאתעביד ביה וסליק בההוא תננא וצלוחא דאתעביד עליה דקרנא לב קריב לגבי מוחא רעותא דיחודא דכהנא ביה וחדוותא דליואי. מוחא דא נהורא דאתיא ממוחא עלאה מוחא קריב לגביה טמיר מכלא דלא אתידע כלל (ס"א לגביה מכלל דלא אתפרע כלל) וכלא אתקשר דא בדא ומוחא קריב נחת רוח דכלא ערקין דכבדא אלין אישים וכל אינון חייליהון. כבד כמה דאתמר. יותרת נקבה נוקבא דיליה אמאי יותרת דלא אתחברת בדכורא אלא כד אשארת לה שעתא לבתר דעבדת נאופהא ושבקא ליה תו יותרת נקבה דכד בעיא לאתחברא בכר נש אתעבידת לגביה שיורין דלא אתחשבת כלל. לבתר איהי אתקרבת זעיר זעיר לגביה עד דאתעבידא ליה חבורא חדא. ומאלין ערקין דכבדא מתפשטן אחרן זעירין לכמה זיינין וכלא נטלין אמורין ופדרין וכלהו כלילין בכבד לב דאיהו עקרא בקדושה נטיל דמקריב למוחא כמה דאתמר לב שריא על תרין כולייין ואינון תרין כרובין יהבין עיטא ואינון רחיקין קריבין ימינא ושמאלא וכלהו נטלין ואכלין כל חד כדקא יאות עד דאתקשר כלא כחדא זבחי אלהים רוח נשברה דא מתקריב ללב רוח נשברה ודוי וצלוחא דהא ודאי והרוח תשוב אל

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכה ע"א)

האלהים אשר נתנה. וכבוד מקריב ליה לגביה לב דאיהו סניגורא עליה וכלא קשורא כחדא בקורבנא. מן כבוד נפקין כל מרעין וכל מכתשין לכל שייפי גופא וביה שריין. לב איהו זכיך מכלא מניה נפקין כל טב וכל בריאותא דשייפין כלהו וכל תוקפא וכל חדוה וכל שלימו דאצטריך לכל שייפין:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכה ע"ב)

פתח ואמר בטח ביי ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. בטח ביי כדקא יאות. ועשה טוב תקונא דברית קדישא דתהא מתקן ליה ונטיר ליה כדקא יאות. ואי תעביד דא אנת תהא הכא בארעא ויתזן מנך ויתפרנס מנך ההיא אמונה דלעילא. ותו (ס"א מתקן ליה ונטיר ליה. שכן ארץ ארץ קדישא עלאה ארץ החיים דההיא ארץ תשרי בההוא טוב ורעה אמונה ההיא אמונה דלעילא יתזן ויתפרנס מניה על ידך. ואי תעביד תתענג על יי ויתן לך משאלות לכך כל דא אתתקנת בתקונא דברית כיון דאתקנת ברית אתקן כלא. פנחס בגין דקני על ברית דא זכה לכלא. ולא עוד אלא דאגין על כל ישראל וביה אתקיים והתענג על יי דהא סליק ואתקשר לעילא (ואנהיר)) באור קדמא דברא קב"ה וגניז ליה. בההוא אור דאתהני אברהם מניה ואהרן כהנא אתקשר בה לבתר דאסתלק לכהנא רבא לא אדכר ליה קטלנותא דזמרי ולא יאות בנין דלא יתאחד כלל בענפוי דסטרא אחרא ולא אתחזי לאדכרא עליה. דכל מאן דקטיל ענפין דסטרא אחרא אית ביה ופנחס הא מתאחיד בימינא ולית ליה חולק בסטרא אחרא כלל ועל דא לא אדכר הכא. מה דאתחזי שבחא איהו גנאי ליה ונחיתו מדרגא עלאה דאתאחיד ביה ועל דא כתיב המוכה אשר הוכה סתם ושם האשה המוכה ולא אדכר על ידא דמאן. אמר רבי פנחס זכאה דרא דשמעין מילך באורייתא וזכאה חולקי דזכינא לכך. אמר רבי שמעון זכאה דרא דאנת וחסידותך אשתכח בגוויה. עד דהוו יתבין ומפייסין דא לדא אתא רבי אלעזר בריה דרבי שמעון ואשכח לון תמן אמר רבי פנחס ודאי דכתיב ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. א"ל רבי שמעון אלעזר ברי תיב ברי ואימא קרא. יתיב רבי אלעזר. פתח ואמר (שם) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. מאי ויפגעו בו אלא אית פגיעה לטב. ואי פגיעה לבייש. ואית פגיעה לצלותא. אלא בשעתא דהוה אזיל לחרון מה כתיב ויפגע במקום צלותא דערבית הוה דצלי בההוא מקום כמה דאת אמר הנה מקום אתי וצלותא דערבית בההוא אתר אתחזי. תו ויפגע במקום מלי פיוסין איהו דאתא שמשא קדישא לגבי סיהרא בעלה לגבי אתתא מכאן דלא יאות לבעל למיתי לגבי אתתא אי לא הוי במלי פיוסין לפייסא לה דכתיב ויפגע במקום ולבתר וילן שם כד הוה אתי יעקב מחרן מה כתיב ויפגעו בו שדרת היא לפייסא ליה למיתי לגבה. ויאמר יעקב כאשר ראם. מאי כאשר ראם אלין מלאכין דיום ומלאכין דלילה הוו ואתכסיו מניה ולבתר אתגליין ליה ועל דא כאשר ראם כתיב מחנה אלהים זה מהכא דהוו אלין דיממא. ואלין דליליא. אינון דליליא כתיב בהו

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכו ע"א)

מחנה אלהים ואינון דיממא כתיב בהו זה ועל דא ויקרא שם המקום ההוא מחנים תרין משריין. והשתא משרין קדישין חמינא הכא. זכאה ארחי דאתינא הכא. ארבי שמעון מאן דפתח פתחא יימא. אמר רבי אלעזר תנינן כל מאן דאמר תהלה לדוד בכליום תלת זמנין איהו בר עלמא דאתי. והא אתמר טעמא. אי בגין פרנסה ומזונא דכל עלמין תרין זמנין אינון בכל יומא בצפרא ובפנייא דכתיב בתת יי לכם בערב בשר וגו'. אמאי תלת זמנין בכל יומא אלא תרין למזונא דבני אינשי ודכל עלמא וחד למיהב תוקפא לההוא אתר דפתיחו ידוי. ותרין מזונין אלין משניין דא מן דא וכלהו תלת מזוני כתיבי הכא ואתה נותן להם את אכלם בעתו. דא מזונא דעתירי דיהיב מיכלא סגי בעתו הא חד. תרין דכתיב ומשביע לכל חי רצון דא מזונא דמסכני דאינון שבעין מרצון ולא מגו מיכלא סגי. תלת דכתיב פותח את ידך דא תוקפא לההוא אתר דבפתיחו דידוי נפקא רצון ושבעא לכלא. תו הכי אוליפנא דלא איהו אלא תרי זמני בגין מזונא ופרנסה בכל יומא דאלין חיובא על בר נש ואי אמר יתיר לאו בגין

חובה איהו אלא בגין שבחא גו תושבחן דזמירות דדוד מלכא מאי טעמא בגין דפרנסה לא חזי למשאל אלא בתר צלותא ופרנסה דמאריה. מלכא ייכול בקדמיתא ולבתר ייכלון עבדוי הדא הוא דכתיב (שיר ה) באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי. לבתר אכלו רעי' אכלתי יערי דא צלותא דמיושב. עם דבשי דא ק"ש. אכלתי יערי דא צלותא דמיושב ההוא יער

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רכו ע"ב)

לבנון יוצר אור (ס"א משרתים) והאופנים וחיות הקדש (כלם קדושים) כל הני אקרון יער אילנין ונציבין דביה. עם דבשי דא ק"ש דאיהו מתיקו דכלא בכמה צופין ומתיקין. שתיתי ייני. דא צלותא דמעומד מטיבו (ס"א משיכו) דיינא עלאה דאתנטר ודא בשלש ברכות ראשונות. עם חלבי אלן אינון שלש ברכות אחרונות. ואתכלילן אלן באלין. עד כען מיכלא דמלכא. לבתר דאכל מלכא אכלו רעים לעילא שתו ושכרו דודים לתתא ועל דא לית חיובא דמזונא אלא לבתר צלותא בצלותא דמנחה (בערב) קודם צלותא מאי טעמא בגין דעד לא אשתכח דינא קשיא בעוד דאנפין דמלכא נהירין יימא תהלה לדוד בהאי סדורא דמזונא דלבתר דדינא שריא ותלי על עלמא לאו שעתא איהו. אתא רבי פנחס ונשקיה.

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלא ע"א)

אמר רבי יהודה לימא לן מר (ס"א מאלין) מלין מעליתא דראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר ויהי היום. בכל אתר דכתיב ויהי איהו צער ויהי בימי צער ודאי ויהי היום יומא דאית ביה צער ודא הוא ראש השנה יומא דאית ביה דינא קשיא על עלמא ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם יומא דראש השנה הוה. ובכל אתר ויהי היום דא ראש השנה ויהי היום ויבאו בני האלהים יום ראש השנה הוה בכל זמנא תרין יומין אינון מאי טעמא בגין דלהוי יצחק כליל דינא ורחמי תרין יומין ולא חד דאלמלא ישתכח יחידאי יחריב עלמא ועל דא כתיב תרין זמנין ויהי היום ויהי היום. ויבאו בני האלהים. אלן ב"ד רברבא בני האלהים ודאי בנוי דמלכא קריבין לגביה ואינון שבעין ממנן דסחרין תדירא למלכא ואינון חתכין דינא על עלמא. להתיצב על יי'. וכי על יי' קיימי אלא בשעתא דאלין קיימי על דינא. דינא קדמא דכלא ביה מאן הוא דלא יוקיר לשמא דקודשא בריך הוא ודלא יוקיר לאורייתא ולעבדוי. אוף הכי מאן הוא דלא חייש על יקרא דשמא קדישא דלא יתחלל בארעא מאן הוא דלא חייש ליקריה דקב"ה מאן הוא דלא שוי יקר לשמא דא. ויבא גם השטן בתוכם. גם לרבות ההיא נוקבא דיליה אוף הכי להתיצב על יי' דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא. הכא אפליגו עמודין קדמאין דעלמא חד אמר איוב מחסידי אומות העולם הוה. וחד אמר מחסידי ישראל הוה ואלהי לכפרא על עלמא דהא יומא חד אשכחית רב המנונא לאליהו. א"ל ודאי תנינן דאית צדיק ורע לו ורשע וטוב לו אמר צדיק כל שממועטין לו חובותיו נותנין לו בעולם הזה חובו ועל כן צדיק ורע לו וכל שמרובין עוונותיו וממועטין זכויותיו נותנין לו שכרו בעולם הזה רשע וטוב לו. א"ל דינוי דמארי עלמא עתיקין (ס"א עמיקין) אבל בשעתא דבעי קודשא בריך הוא לכפרא חובין דעלמא אלהי דרועא דלהון ואסי לכלהו. מתל לאסייא דאלהי לדרועא לשיזבא לכל שייפין כמה דכתיב והוא מחולל מפשעינו וגו'. (ריח) כמה דאתמר בההוא יומא של ראש השנה דקיימין שבעין קתדראין למידן דינא לעלמא כמה אינון מארי תריסין קטיגורין דקיימי לעילא אלן מיימינין לזכו ואלין משמאלין לחובה לאדכרא חובין דעלמא חובין דכל חד וחד ועל דא אצטריך לבר נש לפרשא חובוי כל חד וחד כמה דאיהו בגין דמאן דמפרש חטאוי לא אתמסר דיניה אלא בידא דמלכא קב"ה בלחודוי ומאן דדאין ליה קב"ה איהו לטב ועל דא בעא דוד מלכא (ואמר) שפטני אלהים אנת ולא אחרא וכן שלמה אמר לעשות משפט עבדו ולא אחרא וכל ב"ד בדלין ממנו. ועל דא אצטריך לון לפרשא חובן דכל שייפא ושייפא וכל מה דעביד בפרט הדא הוא דכתיב חטאתי אודיעך וגו'. לבתר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלן ממשא דכתיב אנת חטא העם הזה וגו'. בישראל כתיב חטאנו כי עזבנו את יי'. דאי תימא האי ביחיד אבל בצבור לא. הא כתיב קרא דא. ואי תימא הא בצבור אבל שליחא דלהון לא הא כתיב וישב משה אל יי' וגו'. וכתב (שם) ויעשו להם וגו' מאי טעמא מאן

דמפרש חוביה בי דינא בדילין מיניה בגין דבר נש קריב לגרמיה ולא אתדן על פומיה ותו לא שביק למקטרגא לאולפא עליה חובא מומא דבר נש יקדים

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלא ע"ב)

ויימא ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר. כדין קב"ה מחיל ליה הדא הוא דכתיב ומודה ועוזב ירוחם. ביומי דר"ח מתקנין בי דינא כורסייא למלכא למידן כל עלמא וישראל עאלין בקדמיתא בדינא קמיה דליפוש רחמי (ס"א קמי דליפוש רוגזא). תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. יום ביומו מאי הוא אלא הני תרי יומין דר"ה אמאי תרי יומין בגין דאינון תרי בי דינא דמתחברן כחדא. דינא עלאה. דאיהו קשיא בדינא תתאה דאיהו רפיא ותריוויהו משתכחי. ועל דא לא ידעי הני בבלאי רזא דיבבא ויללותא ולא ידעי דתריוויהו אצטריכו. יללותא דאיהו דינא תקיפא. תלת תבירין דאיהו דינא רפיא. גנוחי גנה רפיא אינון לא ידעי ועבדין תריוויהו ואנן ידעינן ועבדינן תריוויהו (ס"א ועל דא רזא דיבבא ויללה ותריוויהו אצטריכו הני בבלאי אינון לא ידעי ועבדין תריוויהו) וכלא נפקין לארח קשוט. פתח ואמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. תקעו בחדש שופר. מאי בחדש דא בי דינא רפיא דאקרי חדש. בכסה (כס דעלמא עלאה כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה תו בכסה) דא דינא קשיא פחד יצחק. דינא דאתכסייא תדיר דלאו איהו דינא באתגלייא. כי חק דא דינא רפיא. משפט דא דינא (קשיא) ברחמי ותריוויהו אינון כחדא בגין כך תרין יומין ותריוויהו ברזא חדא. אשרי העם יודעי תרועה וגו' לא כתיב שמעי או תקעי תרועה. אלא יודעי תרועה בגין (ס"א כגון) חכימין דדירין באוירא דארעא קדישא אינון ידעי תרועה. רזא דתרועה כמה דכתיב תרועם בשבט ברזל. מאן עמא כישראל דידעינן רזין עלאין דמאריהון למיעל קמיה ולא תקשרא ביה וכל אינון דידעי רזא דתרועה יתקרבו למהיך באור פניו דקב"ה ודא אור קדמאה דגניז קב"ה לצדיקייא ועל דא אצטריך למנדע לה. כתיב היותרת מן הכבד. וכתוב ואת היותרת על הכבד. (בתר דעבידת ניאופא אסתליק עליה) יותרת מן הכבד. דא אשת זנונים דאזלא ונפקא מן הכבד לאסטאה בני עלמא ולאסטנא עלייהו ושבתקת לדכורא למעבד זנונים ובגין דא היותרת מן הכבד יותרת על הכבד בתר דעבדת ניאופא אסתלקת עליה מצח אשה זונה. אתגברת על בעלה דאיהו כבד בכעס דמרה אשת מדנים. וכעס דשלטא איהי על דכורא דילה מצח אשה זונה שלטא על הכבד אשת מדנים וכעס. יותרת מן הכבד. מן הכבד נפקא לאבאשא לכל עלמא ולמעבד ניאופין עם כלא. לבתר איהי סלקא לגבי דכורא מצח אשה זונה בעזותא דאנפין וכדין איהי על הכבד ועוד יותרת מן הכבד אתקריאת מסטרא אחרא. בתר דנפקת לנאפא עם כלא יהיבת שיוורין לבעלה והאי יותרת מן הכבד מגו כבד. ויותרת דילה נפקת מרה ואיהי חרבא דמלאך המות דנפקו מנה טפין מרירין לקטלא בני נשא הדא הוא דכתיב ואחריתה מרה כלענה ואיהי תליא בכבד כל מרעין ומותא ביה תליין וההוא יומא דר"ה (משטנא) ומשטטא בעלמא למכנש כל חובי עלמא וכדין כל אבתרין דאינון ישראל אינון בעאקו דאינון אברי דמטרוניתא נר יי' נשמת אדם שכינתא קדישא וכדין כל ישראל בעאקו ונטלי שופר לאתערא ביה ההוא תקיעה ושבירם ותרועה:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלב ע"א)

נטלין שופר לאתערא ביה. תרועה ותקיעה דינא קשיא ברחמי ושברים דינא קשיא בלא רחמי (ס"א ודינא רפיא ברחמי) וכדין הכי יתערו לעילא לאתערבא דא בדא: בתרועה ותקיעה ושברים אתבסם כלא דא בדא וכלמה דההוא כבד נקיט אקריב לגבי לב דאיהו מלכא לזיינא (ס"א לדיינא) וההוא לב לאו אורחיה ולא תיאובתיה בעכירו דעובדין דעמיה אלא נקיט כל ברירו וכל צחותא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלב ע"ב)

וכל זכיין וכל עובדין טבין וכל ההוא עכירו וטנופין ולכלוכא דאינון עובדין בישין (בס"א ליתא) (זריק לון לשאר עמין עכו"ם ההוא כבד) אנח לכבד דאתמר ביה עשו איש שעיר וכל ערקין דיליה דאינון שאר עמין

עכו"ם הדא הוא דכתיב ונשא השעיר עליו את כל עונותם מאי עונותם עונות תם דאתמר ביה ויעקב איש תם וחובין דעמודא (ס"א דעמיה) דאינון ערקין ודפקין דלבא ובנ"ד שחין וצרעת וספחת לכל אינון אברין מכבד אשתכחו מאילין לכלוכין דאשתארו ביה. מלבא אתי כל בריאותא לכל אברין דהכי הוא כיון דלבא נטיל כל זכיכו וברירא וצחותא כבד נטיל כל מה דאשתכח ואשתאר מן לכלוכא וטנופא וזריק לכל שאר שייפין דאינון שאר עמין עכו"ם אחרנין בעל כרחיהו ומפסולות דפסולת דכבד נטל טחול דאתמר ביה יהי מארת. מארת יי בבית רשע:

אמר רבי פנחס אורחא דא הוה מתקנא לי למשמע מלין אלין מעתיק יומין זכאה עלמא דאנת שארי בגויה ווי לעלמא דישתארון יתמין ולא ידעין מלי דאורייתא כדקא יאות ודאי הכי הוא דכבד נטיל כלא טב וביש. ואף על גב דמשטטא ולקיט כל חוביהון דישראל ה"נ זכיין דלהון לקיט בגין לקיימא קורציה וכלא האי והאי מקריב לגבי לב. ואורחוי דלב לא נטיל אלא זכיכו וברירו וצחותא דכלא כמה דאמרת ושאר טנופא ולכלוכא אהדר לכבד ונטיל כלא בעל כרחיה דכתיב ונשא השעיר עליו וגו'. מלה דא אהדרנא בגין דיתבסם לפומי כמתקא דדובשא זכאה חולקי דזכינא להאי למחמי דא בעיני. אוף הוא פתח ואמר יי לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו' האי קרא אמר דוד בשעתא דהוה אזיל על כף נהרא (והוה אמר) רבש"ע כלום הוה בר נש בעלמא דאודי ומשבח למאריה כוותי אזדמנת ליה צפרדע א"ל דוד לא תתגאה דאנא עבדית יתיר מנך דמסרית גופאי על מימרא דמארי דכתיב ושרץ היאור צפדעים והא אוקמוה ותו דאנא משבח ומזמר ליליא ויומא בלא שכיכו. בההיא שעתא אמר דוד יי לא גבה לבי ולא רמו עיני יי לא גבה לבי (כאן חסר) דא הוא קרבנא דבכל יומא ובכל זמן וזמן לגבי קב"ה דאתכלילת כנ"י ביה בין כל שאר אכלוסין וכל אילין פולחנין אפיקו לה מבין גובין ומבין

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלג ע"א)

שאר עמין כך ישראל כל זמן דאינון אטימי לבא ולא פתחין בתיובתא לא סלקין ריחא ולא אפיק לון מגו גובין אבל כד פתחין בתיובתא מיד סלקין ריחא ויפיק לון מבין ויתהני בהו כנסת ישראל דכתיב פתחי לי אחותי רעיתי דכל זמן דשושנה אטימא לית לה ריחא ולא סליקא מבין גובין ודירהא בינייהו כמה דאתמר. וקב"ה לא שדר לן למהך אורחא דא אלא לאולף מלין אלין. עד דהוו יתבי אתא נשרא ומאיך ונטיל חד שושנה מבינייהו ואזלת ואמרו מכאן ולהלאה נהך לאורחין. קמו ואזלו עד הכא אורחא דרבי פנחס ורבי שמעון אזל ליה איהו ורבי אלעזר ושאר חברייא ורבי פנחס ושאר חברייא. פתח ואמר רבי פנחס על זה למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד מאי ללמד לאולפא לבני עלמא חכמתא והא אוקמוה. שושן עדות אלין סנהדרי גדולה דכתיב בה סוגה בשושנים מכתם לדוד סימנא דאחזיאו ליה לדוד כד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובא לאגחא בהו. אמר רבי פנחס דא איהו שושן עדות דקיימא כא הא ככביא בשמיא שכינתא עלן ודרגין עלאין בהדה וסייעתא קדישא לתושבחתא דא איהו שושן בשלימו כדקא יאות. קמו ואזלו אלין הכא ואלין הכא אזל ליה רבי פנחס ובת בכפר עקימין ורבי יצחק ורבי חייא בהדיה. עד דאקדימו למיזל יתבו ומחכו לנהורא דצפרא זקיף עינוי רבי חייא וחמא אלין כוכבייא דשרביטא דקא מרהטן ואזלן אמר ודאי בכמה זמנין שאלנא על אלין כוכבייא. אמר רבי פנחס אלין כוכבייא דשרביטא ידיען בסוכלתנו דחברייא דהא קב"ה ברא כל אינון כוכבי רקיעא רברבין וזעירין. וכלהו אודן ומשבחן לקב"ה (דכתיב מונה מספר לככבים). וכד מטא זמנייהו לשבחה קרא לון קב"ה בשמא דכתיב לכולם בשם יקרא וכדין רהטי ואושיטו שרביטא דנהורא לשבחה למאריהון בההוא אתר דאתפקדן הדא הוא דכתיב (שם) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. וגו'. אדהכי אתא נהורא קמו ואזלו. עד דהוו אזלי אתא נשרא רברבא אסחר על רישייהו וקיימא עלייהו. אמר רבי פנחס ודאי עידן רעותא הוא השתא בה שעתא אתפתחו תרעי דרחמי לכל אינון בי מרעי והוא זמנא לאסוותא לון ואף על גב דאינון אסירין למלכא (ס"א דמלכא) דהא נשרא דא סימנא דרחמי איהו. פתח ואמר כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף וגו'. ליכא בעלמא מאן דאיהו ברחמי על בנוי כנשרא והא אוקמוה דכתיב ויאכלוה בני נשר דאיהו רחמנא על בנוי. ומגו דהשתא עידן דרחמי אתא נשרא דא ואסחר עלנא בשעתא דא איהו רחמי לכל אינון בי מדעי ודא

איהו דכתיב יי' בקר תשמע קולי ודא בקר דאברהם ואתערותא דיליה. אדהכי אסחר נשרא ואעבד לקמייהו. אמר רבי פנחס נשרא נשרא מה אנת לגבן אי בשליחותא דמרך אתית הא אנן הכא אי בגין מלה (ס"א סימנא) אחרא אתיתא הא אנן הכא זמינן. אתרם נשרא לעילא ואתכסי מנייהו ואינון יתבו אמר רבי חייא הא דשלמה מלכא זוטרת (ס"א תיוהא) הוא דתנינן נשרא רברבא הוה אתי לגביה שלמה מלכא מכל יומא ויומא והוה שלמה מלכא רכיב על גדפהא ואוביל ליה ד' מאה פרסי בשעתא חדא לאן אוביל ליה לתרמו"ד במדבר בהרים. אתר חד איהו לגבי טורי דחשוכא דאקרי תרמוד במדבר ולא איהו אתר דתרמודאי אלא תרמוד דאיהו במדבר בהרים ותמן מתכנשי כל רוחין וסטריין אחרנין. והוה נשרא הוה טאס לתמן בשעתא חדא כיון דקאים על ההוא דוכתא אגבה נשרא ושלמה כתב פתקא וארמי תמן ואשתזיב מאינון רוחין ונשרא הוה מסתכל גו חשוכא דטורין לאתר דתמן עזא ועזאל דאינון תמן אסירין בשלשלאי דפרזלא נעיצן גו תהומי ולית יכילו (ס"א רשו) לבר נש בעלמא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלג ע"ב)

למייעל תמן ואפי' עופי שמיא בר בלעם וכיון דנשרא מסתכל גו חשוכא רברבא מאיך לתתא ונטיל ליה לשלמה מלכא תחות גדפהא שמאלא ומכסייא ליה וקיימא על אלין שלשלאי ואזלא ומקרבא לגבייהו ושלמה כדין אפיק עזקא (ס"א שורטינא) דחקיק עליה שמא קדישא ושוי בפומא דנשרא ומיד אינון הוו אמרי כל מה דבעי שלמה מלכא ומתמן הוה ידע שלמה חכמתא (עלאה) הדא הוא דכתיב ויבן וגו' את תרמוד במדבר בארץ וכי בניינא הוה עביד בארץ אלא מהו ויבן אסתכל בסכלתנו וידע לההוא דוכתא למנדע ביה חכמתא (עלאה) כמה דאת אמר ויבינו במקרא) עד דהוו יתבי הא נשרא אתיא לגבייהו ושושנה חדא בפומה ושדי קמייהו ואזלת לה חמו וחדו. אמר רבי פנחס ולא אמינא לכו דנשרא דא בשליחותא דמארה אזלא ואתיא. שושנה דא איהי שושן עדות דקאמינא וקב"ה שדר ליה לגבן. פתח כמלקדמין ואמר למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד וכי שושן עדות מאי סהדותא סהיד אלא שושן דא איהי סהדותא למעשה בראשית ואיהי סהדותא לכנ"י סהדותא ליחודא עלאה ודא איהו בגין דשושנה דא אית בה תליסר עלין וכלהו קיימין בעקרא חדא ואית בה חמש עלין לבר תקיפין דחפייין לדא שושנה ואינון עלה וכלא ברזא דחכמתא הוא תליסר עלין אלין תליסר מכילן דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכלהו אחידן בעקרא חדא (דבר אחר דאינון י"ג תיקונין דדיקנא תתאה דא"א דאינון י"ג תיקוי' עלאין דז"א) ואיהו ברית חדא ודוגמא דברית יסודא (ס"א יחודא) דכלא חמש תקיפין דחסרון עליה אלין חמשין תרעין חמש מאה שנין (דיסודא יסודא (נ"א בבי מקדשא) ברית קדישא) דאילנא דחיי אזלא בהו סהדותא לעובדא דבראשית כל עובדא דבראשית כלהו (ס"א חמש קדיא) דאילנא דחיי אזלא בהו סהדותא לעובדא דבראשית דבראשית תיבין וכו'). תיבין ידיען בסוכלתנו וקיימא בחושבנא אלהים דמעשה בראשית אחזי לעילא ואחזי לתתא אחזי לעילא ברזא דעלמא דאתי ואחזי לתתא ברזא דכנסת ישראל. שושנה סהדותא לעובדא דבראשית דקיימא בכל הני סימנין דכתיב (ס"א דא) בראשית ברא אלהים דא שושנה תליסר עלין (נ"א אינון) תליסר תיבין עד אלהים תניינא ואינון את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח הא תליסר עלין דשושנה. חמש תקיפין דסחרן לאלין אינון מרחפת על פני המים ויאמר הא חמש אחרנין לבתר יהי אור הא עיקרא ושרשא דשושנה דכלא ואחידן בה. סהדותא ליחודא. חמש עלין תקיפין שרשין ויחודא דאחידן ביה תריסר עלין דשושנה אחד דא היא עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה רזא (ס"א סהדותא ליחודא חמש תיבין שמע ישראל יי' אלהינו יי' אינון חמש עלין תקיפין דשושנה. שרשא ויסודא דאחידן ביה דא הוא אחד ואיהי עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה. תליסר עלין אלין רזא) דתליסר בחושבנא גושפנקא דמלכא. תא חזי כגוונא דשושנה בין החוחים הכי אינון ישראל בין עמין עכו"ם. והכי כנסת ישראל בין שאר אכלוסיין רברבן ממנן כל זמן דשושנה קיימא אטימא דלא פתיחא לית בה ריחא ולא סלקין לה ולא מפקין לה מגו גובין. בשעתא דשושנה פתיחא סלקא ריחא כדין אפיקו לה מגו גובין. ויתהני בהו כ"י שנאמר פתחי לי אחותי רעיתי וקב"ה לא שדרה לן אלא למיהך לאורחן. ובחבורה קדמאה:

אמר רבי אלעזר לאבוהי הא שמענא אלין שייפין אטימין ברזא דקרבנין שייפין אחרין רזא דלהון מאי. א"ל רבי

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלד ע"א)

שמעון לר"א. אלעזר ברי כל שאר שייפין דלגו רזא עלאה איהו תא חזי לבא הא אתמר אבל לב דא איהו נורא דדליק ואלמלא דזמין לגביה מלכא עלאה כנפי ריאה דאתיין לקמיה רוחא מרוחא דנשיב מגו בוסמין עלאין הוה אוקיר לעלמא ברגעא הדא. פתח ואמר וי"י המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש אמאי אוקיד לון בגין דכנפי ריאה לא נשיבו בההיא שעתא. וסתרא דכנפי ריאה. דא כנפי יונה נחפה בכסף ואינון רפאל וצדקאל ועלייהו אתמר עושה מלאכיו רוחות לנשבא תדיד קמי מלכא (ס"א לבא):

טחול פתח בוצינא קדישא ואמר ואראה את כל העשוקים שנעשו תחת השמש והנה דמעת העשוקים מאן אינון עשוקים אלין ינוקין דאינון בתוקפא דאמהון דסלקין מעלמא ע"י מלאך המות וכי מלאך המות קטיל לון דאיהו עושק אלא הדר ואמר ומיד עושקיהם כח ואין להם מנחם מאן ההוא כח דא הוא דכתיב יהי מארת ברקיע השמים ודא הוא מארת חסר ואו ודא לילית דאיהי ממנא דההוא עושק ואיהי אקרי טחול ואיהי אזלת וחייכא בינוקי ובתר עבדת בהו רוגזא ודמעה למבכי עלייהו טחול לזינא דכבד אזלא דא אברי בשני ודא ברביעי בעובדא דבראשית ובגין דא לית סימנא טבא בשני וברביעי כבד מותא דרברבי טחול מותא דזוטרי:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלד ע"ב)

קיבה איהו דרגא חד משתינ דמותא ודא אתקרי תרדמה עסטיראה (נ"א עסירטא) דרגא שתיתאה דמלאך המות. ומגו דאתי מרחיק איהו מסטרא דמותא. ולאן מותא. רמזא חדא משתינ דמותא:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלה ע"א)

אצטומכא דא נטיל ושחיק ומשדר לכל סטרין דלתתא ומניה אתזני תתאי מאינון שתין שמרים לתתא כל אינון רוחין וסטרין אחרנין דאיתזנו בליליא מאינון אברים ופדרים ושאר נטלין כל שייפין ונטיל כלא כבד וקריב ללב כמה דתאמר ודא איהו דכתיב ופני אריה אל הימין ועל דא אתחזי על מדבחא כגוונא דאריה אכיל קרבנין מכאן ולהלאה כל שאר שייפין ברזא דגופא כגוונא דלעילא:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלה ע"ב)

קנה שית עזקאן בקנה מתחבראן כחדא ואינון אקרון בני אלים מפקי רוחא לנשבא על עלמא ואתיין מסטרא דגבורה וכד אינון מתחברן כחדא אינון כגוונא דשופר ואלין אקרו שופר שופר של איל של יצחק אלים בני בשן הבו ליי בני אלים דיצחק ומפקין רוחא וקלא וההוא קלא נפיק ואערע בעבי מטרא ואשתמע לברייתא לבר ועל דא כתיב ורעם גבורותיו מי יתבונן דודאי מסטרא דגבורה קא אתיין ובגין דא (ס"א ומה אמר ההוא קלא קול יי על המים אל הכבוד וגו') אל הכבוד הרעים יי על מים רבים אל יי רועם לא כתיב אלא אל הכבוד הרעים על ידא דבני אלים ולית מאן דידיע בשבחא דהאי קלא הדא הוא דכתיב מי יתבונן:

ושט דבלע מיכלא ומתמן עאל לכלהו שייפין דאיהי (ס"א דא איהו רזא) בדרגא דאשים. אשים אינון קרבין מיד ובלעי ונטלי כליל (ס"א כלא) מגו אשא עלאה דכליל לאשים ורזא דא אשי יי ונחלתו יאכלון. אלין אכלין ובלעין ושאר לא אכלין הכי וכל בני עלמא (ס"א לבר) לבד לא ידעין איך אכלין ולאן רזא דלהון אלא דרגין דלגו אינון ידעין ונטלין מנייהו. ושט לית ליה בדיקה מבחוץ דלא ידעי אלא מבפנים ידעי ונטלי עד דעאל לבי טוחנא ואשתחיק ואתבשל ונטיל כלא כבד כמה דאתמר מאלין אשים נפקי דרגין דאקדמי ונטלי מכבד בקדמיתא (ומכאן אינון אלין) הטוחנות אכלי קרבין וטחני ועל דא מדאתחרב בי מקדשא כתיב ובטלו הטוחנות כי מעטו

אלין טחנין בקדמיתא כיון דאתטחנן אינון דשלטי עלייהו בלעי ונטלי ואקורן וש"ט. אמאי. אלא ושט דיוקנא דוא"ו

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלו ע"א)

איהו ושט כפוף ולבתר שט למיכל משתיא חמרא ומיא דכתיב שטו העם ולקטו מיכלא למיכל משתיא חמרא ומיא נסוכא דיין ונסוכא דמים בהאי ושט עאל ואשתאיב בריאה אלין שרפים (ס"א שייפין) בשלהוביתא דלהון נטלי משתיא ואקרון ריאה בחבורא חדא ואשתאיב כלא בהון וכל אלין נטלין כל חד וחד כדקא חזיליה ומדחרב בי מקדשא ובטלו הטוחנות כי מעטו כלהו דאזעירו דיוקנייהו ומזונייהו ולית יומא דלית ביה מארה. ארים קליה רבי שמעון ואמר ווי ירושלם קרתא קדישא ווי לעמא דכל טבאן אלין אבדין רברבן גיברין ממנן אזעירו דיוקנייהו על דא בכו חבריאי אמרו ווי רבי כד תסתלק מן עלמא מאן יגלה רזין סתימין עמיקין כאלין דלא אשתמעו מן יומא דשלמה מלכא ועד השתא זכאה דרא דשמעין מלין אלין וזכאה דדא דאנת בגווייה ווי לדרא דישתארון יתמיד מנך.

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלו ע"ב)

(זהר) פתח ר"ש ואמר שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ע' רברבא ד' אוף הכי וסימנא דא עד היינו דכתיב (שמואל א יב) עד יי בכם אשתארון אתוון ש"מ מ' פתוחא מ"ט לא סתימא בגין דס' סתימא מלכא (ס"א עלמא) עלאה. מ' פתיחא מלכא (ס"א עלמא) תתאה. אתוון אחרנין אשתארו א"ח כבוד אלהים הסתר דבר כתיב. אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא כל מאן דמייחד יחודא דא בכל יומא חדוה זמינא ליה מלעילא מרזא דאתוון אלין ש"מ מהאי סטרא א"ח מהאי סטרא ומצרף אתוון למפרע אנכי אשמח ביי'. ממש. דא יחודא קדישא ושפיר איהו והכי הוא בספרא דחנוך דאמר כי האי גוונא דמאן דמייחד יחודא דא בכל יומא חדוה זמינא ליה מלעילא תו אית ביה ש"מ דאתכליל מן ע' רברבא אלין שבעין שמהן ברזא דאבהן קדישין ודא הוא שמע שם ע' ישראל יי אלהינו יי אלין ארבע בתי דתפלין דאחיד לון א"ח ההוא דאמר פתחי לי אחותי רעיתי ד' דא קשר של תפלין דהיא אחידת בהו רזא לחכימין אתמסר דלא לגלאה. שתיק ר' שמעון. בכה וחיך אמר אימא דהא ודאי רעוא אשתכח ולית כדרא דא עד דייתי מלכא משיחא דיהא רשו לון לגלאה תרין רצועין נפקין מסטרא דא ומסטרא דא רזא דתרין ירכין דלתתא דהאי א"ח דנביאי קשוט אחידן בהו דהא מלעילא נפקין תרין רצועין רזא דתרין דרועין מימינא ומשמאלא ודלית אתאחידת בהו לבתר נחתא ואתפשטו ירכין לתתא כיון דהיא אתאחידת לעילא כדקא יאות נחתא לתתא לאתאחדא באכלוסהא וכד איהי אתאחדת אחידא בשיפולי ירכין ורשימו דיוד ברית קדישא עלה מלעילא כדין איהי אתאחדת ביחודא חד יו"ד דא איהי רזא דברית (וע"ד) כל מאן דנטר ברית דא איהו אשתזיב לעילא ואשתזיב לתתא (מגלן) פנחס בגין דאיהו קני על ברית דא אשתזיב מן דינא עלאה ומן דינא דלתתא ובג"כ אתרשים יו"ד דא בגווייה הה"ד פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וגו'. יו"ד דא אצטריך דלא יתעדי כלל מגו תפלה דיד דלא יעביד פרודא וכל חדוה דילה בהאי י'. איהו יו"ד דא בדכורא איהי ולא בנוקבא איהו צדיק ואיהי צדק ובגין כך אתקריבת בהדה ומאן דרחיק ליה מאתר דא רחיק הוא מעדונא דעלמא דאתי בדכורא איהו צדיק ואיהי צדק בלא יו"ד איהו איש ואיהי אשה בלא יו"ד ובג"כ חדוה (נ"א תיאובתא) דילה לאתקרבא בה ולא תענדא בהדה מאן דרחיק עדונא דא ירחקון ליה מעדונא דלעילא. וע"ד כתיב כי מכבדי אכבד וגו'. ת"ח פנחס קאי קמי דינא תקיפא דיצחק וסתימ פרצה בגין כך אשלים לגבי פנחס רזא דיצחק קם קמי פרצה דכתיב ויעמוד פנחס ויפלל. קם בפרצה קמי דינא דיצחק בגין לאגנא עלייהו דישאל (ס"א פנחס קאי קמי דינא תקיפא דיצחק לאגנא עלייהו דישאל דכתיב ויעמוד פנחס ויפלל מאי ויעמוד דקם בפרצה קמי דינא דיצחק בג"כ אשלים לגבי פנחס רזא דיצחק תליא חושבנא. ואי תימא הא חושבנא לא תלייא אלא בעיינין דילה והכא חושבנא לעילא ביצחק אלא ודאי הכי הוא בגין דיצחק תליא ואשתמשא (ס"א ואתמשך) בההוא אתר דאינון עיינין דתמן דיינין דינין דכל עלמא דהא עיינין דילה אינון שבעין קתדראין אתר

דדינן דעלמא ואקרונ סנהדרין וע"ד כלא חד בגין דיצחק ואינון כחדא אזלין וכלא שפיר. פנחס דא יצחק וקם פנחס ודאין דינא ומתלבש בגבורה תקיפא דאיהו שמאלא ובג"כ זכה לימינא הכא אתכליל שמאלא בימינא. השיב את חמתי מאי השיב את חמתי אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם משחית אף וחימה (ד"א חד על ש"ד חד על ג"ע וחד על ע"ז) בגין דחמא ההוא חמה דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק מה עבד אתלבש איהו ביצחק ואחיד בההוא חימה כמאן

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלז ע"א)

דאחיד בחבריה ואתיב ליה לאחורא וכדין דן דינא ועביד דינא. דן דינא דכל בועל ארמית קנאין פוגעין בו ועביד דינא דכתיב וידקור את שניהם וע"ד כתיב הכא השיב את חמתי וכתיב התם השיב אחור ימינו מפני אויב מה להלן לאחורא ה"נ לאחורא וע"ד יו"ד דפינחס הכא יו"ד דיצחק וכלא הוא מעל בני ישראל דכד חמא ההוא חמה חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישאל מאי חמא חמא מ' את דא דהוה טאס ברקיעא ודא הוא סימנא דמלאך המות דבעיא לאתבנאה באת וא"ו ואת ת'. מה עבד פנחס מה דהוה מתלבש ביצחק כדין נטיל ההוא את מ' וחטף ליה וחבר ליה בהדיה כיון דחמא מ"ה דפנחס חטף ליה לההוא מ' בהדיה מיד תב לאחורא. מ"ט בגין דכד קני בלביה פינחס אתלבש ביצחק ואסתלק למהוי בחושבנא ר"ח והכי סליק שמיה ר"ח והכי סליק יצחק כיון דחמא לאת מ' טאס ברקיעא חטף ליה וחבר ליה בהדיה ואתעביד מיד רמ"ח הה"ד ויקח רמח בידו בגין דאות מ' הוה סימנא קדמאה לאדם הראשון למבני מות על עלמא בגין דאת דא הוה טאס על רישיה דאדם בשעתא דכתיב ותקח מפריו מ' פריו והוה מחכא ו"ת בזמנא דכתיב (הקדמת בראשית יב ע"ב) ותאכל ותתן ותפקחנה כדין אתבני מות על עלמא. פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את יו"ד טאס על רישיהון דישאל והיאך חמא ליה חמא דיוקנא דמ' פתוחה מליא דמא כיון דחמא ליה אמר הא ודאי סימנא דמ"ה מיד חטף לה אדכר עלה שמא מפרש ונחית להאי את לגביה ומה דהוה ר"ח אתצריף רמ"ח כדין ויקח רמח בידו וע"ד כתיב מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי דקני לשמא קדישא דהוה מחברין ליה ברשו אחרא. בתוכם מאי בתוכם בגין דהוה אזל ועאל בגו כמה אכלוסין כמה רברבן ומסר גרמיה למותא בינייהו אבל בתוכם בתוך מ' בתוך מ' הוה ההוא קנאה דקני. מ"ט מ' בגין דאיהי סימנא דמות איהי סימנא דד' מיתות ב"ד ומתמן סליק ונחית. נחית וסליק סליק למ' ונחית לד'. נחית מד' אינון ד' רוחין דמתפרשן מגו דכר ונוקבא ממסאבותא ובגינייהו ד' מיתות ב"ד ומתמן סלקין למ' והיינו מ' סימנא ומאנין דמלאך המות ודא נטיל פנחס וקם בתוך מ' וע"ד ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. וכי היאך השיב פנחס חמתיה דקב"ה והכתיב ויהיו המתים במגפה וגו'. אי לא מית חד מנייהו הוה אמינא השיב את חמתי אבל כיון דכל הני מיתו מ"ט השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל אלא ודאי ברירא דמלה ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה כדקא יאות חס ושלום דאפילו חד מישראל מית אלא שבטא דשמעון כד אתו אינון ערב רב אתערבו בנשין דשבטא דשמעון בתר דאתגיירו ואולידו בנין מנהון מיתו בעגל ומנהון מיתו במותא ואחרנין מיתו הכא אינון דאשתארו הדא הוא דכתיב ויהיו המתים במגפה. אשר מתו לא כתיב אלא המתים מתים דמעיקרא הוה ובגין דאשתארו ישראל וכל אינון זרעא קדישא אתמנון כלהו בגין דלא חסר אפי' חד מניינו וע"ד כתיב ולא כליתי את בני ישראל מכלל דאחרנין כלו וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל השיב אבל מעל אחרנין דהוה ערב רב לא השיב וע"ד רשים קרא ואמר מעל בני ישראל ובג"ד אתמנון בני ישראל כמלקדמין וחבר לון קב"ה בהדיה כגוונא דא בעובדא דעגל דכתיב ויפול מן העם וגו'. כל אינון מערב רב הוה ולאחזאה דלא הוה מבני ישראל מה כתיב לבתר ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלז ע"ב)

(שמות לה) קחו מאתכם תרומה. תא חזי בקדמיתא כתיב מאת כל איש אשר ידבנו לבו כלא בכלל כיון דאינון ערב רב עבדו דא ומיתו מנייהו אינון דמיתו בעא קודשא בריך הוא לאתפייסא בהדייהו דישאל. אמר לון

אתחברו כלכו לסטר חד חדא הוא דכתיב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלחודייהו אמר לון בני בכון אנא בעי למשרי עמכון תהא דיורא דילי ועל דא (שם) קחו מאתכם תרומה מאתכם ולא מאחרא לא בעינא דתהא שתופא לאחרנין בהדי ולא בהדייכו ובגין כך כלהו אשתציאו. אוף הכא הא אינון מאינון נזעא בישא הוו ויהיו המתים. המתים ודאי מתים ולא מישראל ובגין כך מנה לון דכתיב שאו את ראש בני ישראל ארימו רישייהו. אמר רבי אלעזר אבא כמה יאות הוא אי לא אשכחנא פלוגתא על דא. א"ל ברי אימא א"ל והא כתיב ויצמד ישראל לבעל פעור ותנינן דאתחברו ישראל בהדיה כצמידא דא דאתחבר בבר נש בקשוטוי הכי אתחברו ישראל לבעל פעור. א"ל אלעזר הכי הוא ויצמד ישראל לבעל פעור אלא אנא לא אמרית דאתדכו ישראל מההוא חובה אלא דאתדכו ממותא דלא שריא עליהו מותא. א"ל והא כתיב (שם) קח את כל ראשי העם והוקע אותם א"ל ראשי העם ודאי ולא ראשי בני ישראל ומן העם אית לן למילף כתיב הכא העם וכתוב התם וירא העם. (שם) ויקהל העם. (שם) ויפול מן העם אבל תא חזי ויצמד ישראל לבעל פעור ולא פלחו ליה אבל מן סיפיה דקרא אוכח דכתיב ויאכל העם וישתחו ויאכל העם כיון דכתיב ויצמד ישראל מאי ויאכל העם. אלא ההוא זרעא בישא הוו חובה דישראל

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלח ע"א)

מהו דכתיב (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור. תא חזי ויצמד ישראל לבעל פעור לא כתיב אלא לבעל פעור קשוטין ותוקפא יהבו לבעל פעור בלא דעתא בגין דפולחנא דפעור הוא למפרע גרמיה ולאפקא קמיה צואה רותחת. וההוא עיבידתא אהני ליה ואתתקף מניה. וישראל כיון דחמו דא חשיבא דזלזולא דיליה איהו וקלקולא דיליה דהא בע"ז כתיב (ישעיה ל) צא תאמר לו ואינון בגין זלזולא דע"ז פרעו גרמייהו בלא ידיעה ועל הני כפר פנחס ובטל מותנא דכתיב ויכפר על בני ישראל. ומה כתיב (בדף הקודם ע"ש):

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלט ע"א)

על פי הגורל תחלק נחתו בין רב למעט. רבי יהודה פתח ואמר ידעתי כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע וגו'. שלמה מלכא דחכמתיה יתיר על כל בני עלמא לא ידענא כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם ואיהו אמר ידעתי מה דלא ידע בר נש אחרא אלא ודאי שלמה מלכא חכמתיה סלקא על כל בני עלמא ומה דאיהו ידע לא ידעי כל שאר בני עלמא. תא חזי שאר אומני דעלמא כד איהו עביד עבידתא אשגח ביה ואסתכל זמנא ותרין זמנין ועביד ליה ולבתר אוסיף עליה או גרע מניה וקב"ה לאו הכי אפיק עבידתא לאמתו מתהו דלית בה ממשות כלל ואיהו ממש אתתק כדקא יאות ולא אצטריך לאוספא ולאגרעא מניה בגין כך כתיב וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. תו כל אשר יעשה האלהים לתקונא דעלמא ודאי הוא יהיה לעולם. רבי יצחק אמר אי הכי מהו והאלהים עשה שייראו מלפניו. אלא האי קרא הכי אוליפנא והוא רזא עלאה בין חברנא האי קרא הכי מבעי ליה. כי כל אשר עשה האלהים הוא יהיה לעולם מהו כל אשר יעשה והא כתיב מה שהיה כבר הוא ואשר להיות כבר היה ואת אמרת כל אשר יעשה אלא מקרא אחרא אשתמע. כתיב עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו יעשה עשית מבעי ליה למחכה לו לך מבעי ליה אלא אתר עלאה הוא דנגיד ונפיק ואדליק בוצינין כלהו לכל עיבר ואקרי עולם הבא ומניה נפיק חד אילנא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רלט ע"ב)

לאתשקיא ולאיתקנא והאי אילנא עלאה ויקרא הוא על כל שאר אילנין והא אוקמוה וההוא עולם הבא דנגיד ונפיק אתקין ליה להאי אילנא תדיר אשקי ליה ומתקן ליה בעבידתיה מעטר ליה בעטרין לא פסיק מבעי מניה לעולם לעלמי עלמין. בההוא אילנא תליא מהימנותא ביה שריא מכל שאר אילנין קיומא דכלא ביה ועל דא כתיב

כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם. ודאי הוא היה הוא הוה והוא יהא עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע ועל דא באורייתא כתיב לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו דאילנא דא באורייתא הוא ואתר דא אתקין האלהים תדיר. האלהים סתם דא גבורה מאין סוף ומאין חקר כמה דאת אמר אין חקר לתבונתו. האלהים ולא אלהים. ועל דא עשה יעשה תדיר כמבוע דלא פסקן מימיו לדרי דרין בגין כך כתיב והאלהים עשה שייראו מלפניו. אתקין ליה להאי אילנא בתקונא שלים דאחיד לכל סטר עילא ותתא בגין דייראו מלפניו ולא יחלפון ליה בחלופא אחרא לדרי דרין. אמר רבי אבא ודאי שפיר קא אמרת אבל תו אית לאסתכלא בקדמיתא יעשה ולבתר והאלהים עשה מה בין האי להאי. אלא (תדיר) ודאי יעשה ואתקין להאי אילנא דלא פסיקן מימיו לדרי דרין ולבתר עשה. מהו עשה אלא עשה האלהים אילנא אחרא לתתא מניה ולא יעשה כהאי דהאי אילנא תתא עביד ליה ואתקין ליה בגין דמאן דיעול לאילנא עלאה ייעול ברשו וישכח לאילנא תתא וידחל למיעאל אלא כדקא חזי תא חזי דהאי נטיר פתחא הוא. ועל דא אקרי שומר ישראל ודא אילנא תתא עשה אתשקי ומתזן מאילנא דלעילא ועל דא לא כתיב יעשה אלא עשה מאי טעמא שייראו מלפניו בני עלמא ולא יקרבו ליה אלא אינון דיתחזון לקרבא ולא אחרא ויסתמרון בני נשא ארחי באורייתא ולא יסטון לימינא ולשמאלא. תא חזי על האי אילנא דכל חילוי ביה שריא אמר דוד אתה תומיך גורלי מהו גורלי דא עדבא דאחיד ביה דוד מלכא ועל דא ע"פ הגורל כתיב. וכן הוא ע"פ יי. וימת שם ע"פ יי הגורל כתיב ס"א כן ביה על פי) זכאה חולקהון דאינון דמשתדלין באורייתא ימא וילי וידעי ארחוי ואינון אכלי בכל יומא מזונא עלאה כמה דאת אמר החכמה תחיה בעליה דהא אורייתא דלעילא מאתר דא אתזן והא אתמר עלייהו הנה עבדי יאכלו:

רבי אבא פתח ואמר ויהי קול מעל לרקיע דא קול דאחיד להאי רקיע ואשתתף בהדיה ודא הוא זכר עשה לנפלאותיו וההוא רקיעא קאים עלייהו על אינון חיוון ודא הוא דאברי בשני להבדיל בין מים למים והא אוקמוה דשבעה רקיעין לעילא לעילא. ודאי וילון אינו משמש דהא לית ליה מדיליה אלא מה דיהבין ליה ומסכני ביה אתאחדו דא הוא רזא דכתיב ובעניי הכינותי לבית אלהי ודא מכניס שחרית ומוציא ערבית דהא בליליא אפיק חילוי לכל סטרין ושלטא על אינון חיילין ואכלוסין ובשחרית כניש לכלהו ואעיל לנקבייהו ולא שלטין דהא בקר כליל כלהו כמה דאת אמר להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. והא אוקמוה וקול אית על האי רקיע מניה אתזן האי רקיע בשעתא דהאי קול אתער כלהו אכלוסין לא נטלין ולית בהו רשו אלא למיקם בדוכתייהו ואקרבי חיליהון ומחכאן לההוא טיבו דנגיד לההוא רקיע ויתברכן בגיניה ועל דא איהו מעל לרקיע אשר על ראשם. תא חזי רקיע רקיע אשר על אבן ספיר דמות כסא כמראה אבן ספיר דא אבן ישראל ודא הוא רזא דכתיב וגללו את האבן וגו' חז אבן נחתא מלעילא כד בעו ישראל למירת ארעא וכתיב ביה גורל. ואיהו אמר דא לפלניא ודא לפלניא ודא אבן מתחות

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמ ע"א)

כרסייא דמלכא נהתא. ודאי משם רועה אבן ישראל כתיב ובגיני כך ע"פ הגורל ודאי תחלק נחלתו. רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד פגע בהו רבי אלעזר רהטו אבתריה אמרו ודאי נרהיט אבתריה דשכינתא. עד דמטו לגביה אמרו ודאי נשתתף בהדך ונשמע מלה חדתא. פתח ואמר שמעו אלי רודפי צדק מבקשי וגו' שמעו אלי רודפי צדק אינון דאזלין בתר מהימנותא רודפי צדק ודאי אינון מבקשי ה' אי בעיתו למנדע מהימנותא ולאחזא להאי צדק לא תסתכלון בה בלחודהא כשאר בני עלמא דגרמו מיתה לגרמייהו על דא אבל (שם) הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם:

צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי וגו'. כתיב החפץ ליי בעולות וזבחים כשמוע בקול יי וגו' לית רעותא דקב"ה דיחוב בר נש ועל חוביה יקריב קרבן אלא קרבן דאיהו בלי חובה דא איהו קרבן שלים ואקרי שלמים וקרבן תמיד אוף הכי ואף על גב דמכפר על חובין: רבי אבא פתח זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. האי קרא אוקמוה דרעותא דקב"ה לא אתרעי בקרבן דבר נש על חובוי אלא רוח נשברה. ובני נשא לא ידעי מאי קאמרי והכי שמענא מבוצינא קדישא דכד אתי בר נש לאסתאבא בחובוי אמשך עליה רוח מסטרא

דמסאבא ואתגאי על בר נש ושליט עליה לכל רעותא וההוא סטרא מסאבא אתגבר בחיליה ואתתקף ושליט עליה לרעותיה. אתי בר נש ושליט עליה לאתדכאה. מדכאין ליה בזמנא דהוה בי מקדשא קיים אקריב קרבניה כל כפרה דיליה תלייא עליה עד דאתחרט ותבר לההוא רוח מגו גאותא דיליה ומאיך ליה ודא הוא חבירו דההוא דרגא דמסאבא וכד אתבר ההוא רוח מסאבא וקריב קרבניה דא איהו דאתקבל ברעוא כדקא יאות ואי לא אתבר ההוא רוח לאו קרבניה כלום ולכלבי אתמסר דהא קרבנא דא לאו דקב"ה אלא מכלבי ובגין כך זבחי אלהים כדקא יאות הוא רוח נשברה דיתבר ההוא רוחא מסאבא ולא ישלוט. ועל דא מאן דיתבר ליה כדקא יאות עליה כתיב רוח הולך ולא ישוב. ליהוי ההוא גברא באבטחותא דלא יתוב לגביה לעלמין הדא הוא דכתיב ולא ישוב. לב נשבר ונדכא ההוא גברא דלא אתגאי ולא אתענג בענוגין דעלמא אלהים לא תבזה ביקרא איהו לגביה: צו את בני ישראל. ע"ז ממש. רבי אלעזר פתח באתי לגני אחותי כלה וגו'. האי קרא אוקמוה אבל אית סתרים בקרבנא (ס"א שית סדרין דקרבנא) הכא וכלא אתמר. א"ל רבי שמעון יאות הוא דשרית מלה וסתמת אימא (ס"א נסתמת אמאי) אמר בגין דחמינא בספרא דחנוך מלה ואוליפנא. אמר אימא ההיא מלה דחמית

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמ ע"ב)

ושמעתי. אמר כלה חד מלה קב"ה אמר דא באתי לגני בגין דכל קרבנין דעלמא כד סלקין כלהו עיילין לגו גנתא דעדן בקדמיתא רזא דכ"י והיאך בקדמיתא ושירותא דקרבנא בשעתא דבר נש אודי חטאוי עלה ונכיסו וזריקו דדמיה על מדבחא. השתא אית לאסתכלא היאך אינון רוחין קדישין אתהנון מהאי ומאי טעמא דקרבנא דבהמה והא יתיר הוה סגיא לחברא בר נש ההוא רוחא ולא תבא בתיובתא מאי טעמא נכיסו דבהמה ולאוקדא ליה בנורא דמדבחא. אלא רזא הוא בגין דאית בהמה דרביעא על אלף טורין ואלף טורין אכלת בכל יומא וכלהו אקרון בהמות בהרדי אלף ועל דא תנינן דאית בעירא אכיל בעידי וממה הוה מאשא וכלהו לחיך לון ההיא בהמה בלחיכא חדא הדא הוא דכתיב כי י"י אלהיך אש אכלה הוא אל קנא. וכל מיא דירדן דאמלא בשית שנין היא עבדת ליה גמיעא חדא הדא הוא דכתיב יבטח כי יגיה ירדן אל פיהו. סטרא דמלה חמירא דכל הני עקרא ויסודא להני בעירי דלתתא בגין דרוחא מנייהו מתפשטא (ס"א דרוחי דבעירי מנייהו אתפשטו) לתתא ואתצייר ההוא רוחא לתתא בבעירי וכד חב בר נש אייתי בעירא לקרבנא וההוא רוחא דבעירא דא סלקא ותב לאתריה ומתפשט ההוא רוחא בכלהו וכל אינון דזינא דא מתקרבין ואתיין ואתהניין מההוא חלבא ודמא דההוא לבושא דרוחא דא דהא מסטרא דלהון הוה (בגין) ההוא רוחא (דלהון) וכלהון אתהנו ואתזנו ואתעבדון סניגורין על ההוא בר נש ועאל דרך ושט כמה דאתמר ובגין כך קרבנא מן הבהמה. ארבי שמעון בריך ברי לקב"ה עלך אתמר ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. ישמח אביך דלעילא ואמך דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך דא ברתיה דרבי פנחס בן יאיר חסידא אלעזר ברי אימא הא קורבנא דבהמה קרבנא דעופי מאי דכתיב ואם מן העוף עולה קרבנו. א"ל לא חמינא אבל אסתכלנא מהאי מלה דבהמה מלה דעופי ולא אוחרא ולא אימא בגין דלא חמינא ועד כען לא שמענא א"ל אלעזר יאות אמרת אבל רזא דקרבנין סתרין סגיאין תמן ולא אתמסרו לגלאה בר לזכאי קשוט דרזא דמאריהון לא אתכסי מנייהו. סטרא דקרבנין דא איהו סטרא לאינון מאנין (ס"א חיון) קדישין. ד' דיוקנין חקוקין בכסא ודא איהו כורסייא ופרנסא דמלכא קדישא. פני שור. פני נשר פני אריה. פני אדם. פני אדם דכליל לכלהו וכל אנפין מסתכלין אלין לאלין ואתכלילין אלין באלין ומנייהו מתפשטן לכמה סטרין ורבוון עילא ותתא דלית לון שיעורא ומניינא וחשבון פני שור אתפשט לבעירי רוחא מניה לארבעה זינין ואתכלילין בחד ואלין אינון פרים וכבשים ועתודים ועזים ואלין קיימין לקרבנא ובגין דמנהון הוה אינון חיילין קדישין דמתפשטי מההוא פני שור מתקרבין ליסודא דלהון ואתהנון מההוא יסודא ולבושא דלהון ואי לא דהוי להו יסודא דהאי עלמא לא מתקרבין תמן. כגוונא דהוי נייחא לשכינתא קדישא מרוחיהון דצדיקייא ואתקריבת לקבלא רוחא דההוא זכאה ואתהנאת מניה בגין דמנה הוה ההוא רוח כך אלין אתהנון מסטרא דיסודא דלהון ואתהנון מההוא לבושא דמתקרבי ליי (ס"א דהא) רוח מלבושא (ס"א כך אלין מתהנון מההוא לבושא דמתקרבי מסטרא דיסודא דלהון דהא חלבא ודמא לבושא) דרוחא דלהון הוה ובגין כך אתהנון מנייהו. פני נשר אתפשט

לעופא רוח מניה ונשר בתרין סטרין איהו ורזא דא ועוף יעופף תרין רוחין ובגין כך אתפשט ונחתא (ס"א ונשר בתרין סטרין איהו ימינא ומשמאלא ורזא דא ועוף יעופף ובגין כך תרין רוחי מתפשטי מיניה ונחתא) מימינא ומשמאלא קרבנא דעופי מכל סטר דכיא לא אתקריב אלא יונה ותורים דאינון בקשוט לזווגייהו

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמא ע"א)

מכל שאר עופין והם נרדפין ולא רודפין ומהימנא דא לדא נוקבא לבר זוגו ועל דא קרבנא מנייהו ונחתא ומתקריב אינון רוחין קדישין ואתהניין מיסודא ועקרא דלהון. ואי תימא היך אתפשט זעיר מהאי יונה או משפנינא דא לכמה סטרין חיילין דלית לון שיעורא או מן בעירא חדא אוף הכי. תא חזי חד שרגא דקיק דליק אתמלייא מניה כל עלמא תו אעא דקיק אדליק לרברבא. עד הכא קרבנא מתרין סטרין דחקיקין בכסא. השתא אית למשאל ד' דיוקנין אינון דחקוקין בכסא. מאי טעמא לית קרבנא מאחרנין אלא ודאי מכלהו אית קרבנא. אריה חקוק בכורסייא בשעתא דקרבנא שלים אריה נחית ועאל באשא ואכיל ואתהני מתמן. אדם חקוק בכורסייא אדם עקרא דכלא ומקריב תמן רוחיה ונשמתיא ואדם עלאה אתהני מאדם תתאה וכל זינא אתקריב לזיניה ואתהני מניה מדיליה ממש ומיסודא דיליה. ואי תימא הא אריה דלית ליה יסודא לתתא בההוא קרבנא אריה כליל בכלהו דהא לימינא הוי ובגין כך אכיל בכלהו וכל שאר לא אכלין (ס"א מניה) מזיניה בגין דימינא הוא הא כל ד' דיוקנין דחקוקין בכסא מתקריבין לקרבנא ובגין כך הוי קרבנא שלים. וכד אתהנון מעקרא ויסודא דלהון כדן נחת רוח לאדלקא בוצינין עלאין. כהני וליואי וישראל ייבי (ס"א אינון) יסודא ועקרא לאינון דרגין עלאין דלהון וכל דרגא ייבי ליסודיה ד' דיוקנין דכורסייא בקדמיתא כדאמרן זינא לקבל זיניה ומתקריב אינון בקדמיתא זינא לזיניה. פני שור כלהו פנים דמתפשטן לאינון זיניה כדאמרן כלהו מתקריב לעקרא ויסודא דלהון. פני נשר כדאמרן. פני אריה כדאמרן. פני אדם דמקריב רוחיה ונשמתיא מתקריב לגבי אדם עלאה. כהנא דמיחד שמא קדישא מתקריב לגבי כהנא עלאה. ההוא דעאל לבית קדש הקדשים ואתקריב דא ואדליק בתקוניה בנהירו דאנפין (ס"א דאתוון) לקדמות כהנא דלתתא. ליואי די מנגני בחדוה ההוא סטרא דלהון חדי ואנהיר אנפין דישראל דקריב (ס"א דקיימו) על קרבנא בצלותא דהא צלותא על כלא הוה. אתער לגבייהו ישראל סבא (ס"א עלאה) סתמא (ס"א חוטמא) קדישא ואנהיר אנפין כל זינא לזיניה וכל מלה בתר יסודא דיליה אזלא ואתערו דרגין תתאין לדרגין עלאין ואף על גב דכלהו מתערין ואתערו דרגין דחקיקין בכסא לגבי דרגין דארעא יסודא דלהון ואינון דרגין עלאין דמטמרן כלהו מתערי ומתקריב לסעודתא ומתעדני אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל לא לדרגי עלאי ולא לדרגי תתאין ולמתהני שום הנאה ולא לאושיט ידא בקרבנא עד דמלכא עלאה אכיל ואתהני ויהיב לון רשו לבתר דיהב לון רשו כל חד וחד אתהני ואכיל (כדקא יאות) והיינו דכתיב אריתי מורי עם בשמי אלין אינון דרגין עלאין. מורי עם בשמי אכלי ואתהני כדקא יאות (ס"א דא דרועא ימינא בירכא שמאלא). אכלתי יערי עם דבשי דא יעקב ברחל דא אכילה כדקא יאות. שתיתי ייני עם חלבי דא דרועא שמאלא בירכא ימינא הא כלהו דרגין (ס"א קרבנין) עלאין דאתהני בהו מלכא קדישא בקדמיתא ודא מיכלא דיליה והנאה דיליה. עד הכא מיכלא דמלכא עלאה בקדמיתא מכאן ולהלאה יהיב רשו לד' דיוקנין דחקיקין בכורסייא ולכל אינון דמתפשטן מנייהו לאתהני ולמיכל הדא הוא דכתיב אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אכלו רעים אלין אינון ארבע דיוקנין דאמרן שתו ושכרו דודים כל אינון דמתפשטי מנייהו וכלהו אכלי ומתפשטי ואתהנון כדקא יאות ואנהירו אנפין ועלמין כלהו בחדוה

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמא ע"ב)

וכל חד וחד בין דרגין עלאין ובין דרגין תתאין ביסודא דלהון מתקריבין ומתהנין. דא איהו רזא וסתרא דקרבנא כדקא חזי. אתו רבי אלעזר ורבי אבא ושאר חברייהו ואשתטחו קמיה. אמר רבי אבא אללא לא אתמסר אורייתא בטורא דסיני אלא דאמר קב"ה הא בר יוחאי אורייתא וסתרין דילי דיי לעלמא. ווי כד תסתלק מן

עלמא. מאן ינהיר בוצינן דאורייתא כלא יתחשך מההוא יומא דהא עד דייתי מלכא משיחא לא ליהוי דרא כדרא דא דרבי שמעון שארי בגויה:

אמר רבי שמעון על רזא דא אסיר ליה לבר נש לטעום כלום עד דייכול מלכא עלאה ומה איהו צלותא. צלותא דבר נש כגוונא דא בקדמיתא מזמנין לדיוקנין דחקיקין בכורסייא על אינון בריין דמתפשטי רוחין דלהון על עופי ובעירי לקרבנא בריין דרוחא דלהון יסודא בהאי עלמא מנייהו והיינו מה רבו מעשיך יי' דהא בריין דאתחזיין לקרבנא רוחא דילהון מתפשט עלייהו ארבע דיוקנין מזמנין על קרבנין אלין והיינו דקאמרן והאופנים וחיות הקדש וכל אינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו ולבתר כהנא רבא דקא מייחד שמא קדישא היינו אהבת עולם אהבתנו וכו'. יחודא דקא מייחד היינו שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. ולבתר ליואי דקא מתערי לנגונא היינו והיה אם שמוע וגו' המשרו לכם פן יפתה וגו'. דא נגונא דליואי בגין לאסתרא סתרא (ס"א לאתערא סתרא) דא בקורבנא דא ולבתר ישראל דא אמת ויציב ונכון ישראל סבא דקיימא על קרבנא (ס"א קרבנא עלאה הא דרגין) דאיהי יי' דרגין עלאין פנימאין דכלא קיימא על פתורא. אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל ולאושטי ידא לקרבנא עד דמלכא עלאה אכיל והיינו ג' ראשונות וג' אחרונות כיון דאיהו אכיל יהיב רשו לד' דיוקנין ולכל אינון סטרין דמתפרשן מנייהו למיכל. כדן אדם דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר דיוקנין מאיך ונפיל על אנפוי ומסיר גרמיה ורוחיה לגבי אדם דלעילא דקיימא על אינון דיוקנין דכליל כל דיוקנין לאתערא ליה עליה כדקא חזי והיינו אליך יי' נפשי אשא לאתערא (ס"א תלת) דיוקנין אחרנין וכל אינון מתפשטי מנייהו (תהלה לדוד) והיינו יביעו. ירננו. יאמרו. ידברו. וכלהו אכלין ואתהניין כל חד וחד כדקא חזי ליה מכאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דיליה ביה (ס"א דלביה) הדא הוא דכתיב יענך יי' ביום צרה (עאקו) כעוברתא דיתבא בעאקו לאתהפכא כלהון סניגורין עליה דבר נש. ועל דא כתיב אשרי העם שככה לו וגו'.

רבי שמעון הוה אזיל לטבריא פגע ביה אליהו א"ל שלמא עליה דמר א"ל רבי שמעון במאי קא עסיק קב"ה ברקיעא. א"ל בקרבנות עסיק ואמר מלין חדתיך משמך זכאה אנת ואתינא לאקדמא לך שלם ומלה חדא בעינא למשאל מנך לאסכמא. במתיבתא דרקיעא שאלתא שאילו עלמא דאתי לית ביה אכילה ושתייה והא כתיב באתי לגני אחותי כלה וגו' אכלתי יערי עם דבשי וגו'. מאן דלית ביה אכילה ושתייה איהו אמר אכלתי יערי עם דבשי שתייתי ייני עם חלבי. ארבי שמעון וקב"ה מאי קא אתיב לון א"ל אמר קב"ה הא בר יוחאי יימא ואתינא למשאל מנך ארבי שמעון כמה חביבו חבב קב"ה לכנסת ישראל ומסגיא דרחימו דרחים לה שני עובדוי ממה דהוא עביד. דאף על גב דלאו אורחוי במיכלא ומשתייא בגין רחמותא אכיל ושתה הואיל ואתי לגבה עביד רעותה. כלה עיילת לחופה ובעת למיכל לית דין דייכול חתנה בהדה אף על גב דלאו ארחיה למעבד הכי. הדא הוא דכתיב באתי לגני אחותי כלה הואיל ואתינא לגבה ולמעיל בהדה לחופה

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמב ע"א)

אכלתי יערי עם דבשי וגו'. וילפינן מדוד דזמין לקב"ה ושני עובדוי ממה דארחוי דקב"ה וקב"ה קביל ועביד רעותיה זמין למלכא ומטרוניתא בהדיה חדא הוא דכתיב קומה יי' למנוחתך אתה וארון עוזך. מלכא ומטרוניתא כחדא בגין דלא לאפרשא לון שני מאנין ושני עובדין דמלכא הדא הוא דכתיב (שם) כהניך ילבשו צדק וחסידיך ירננו בעבור דוד וגו' כהניך ילבשו צדק לוייך מבעי ליה דהא צדק מסטרא דליואי איהו. וחסידיך ירננו לוייך ירננו מבעי ליה דהא רנה וזמרה בליואי נינהו ואיהו שני ואמר כהניך וחסידיך דאינון מסטרא דימינא א"ל קב"ה דוד לאו אורח דילי הכי. אמר דוד בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך. תקונא דאנא תקינת לא תשנה ליה. א"ל. דוד הואיל וזמינת לי אית לי למעבד רעותך ולא רעותי. וילפינן מהאי אורחא דעלמא דמאן דמזמן לאחרא ההוא דאתי לגביה אית ליה למעבד רעותיה אף על גב דלאו אורחיה בכך. כך ויקח מאבני המקום וגו' הואיל ואתא חתן לגבי כלה אף על גב דלאו אורחיה למשכב אלא בכרים וכסתות ואיהי יהבה ליה אבנין למשכב כלא יקבל ברעותא דלבא. הדא הוא דכתיב וישכב במקום ההוא על אינון אבנין אף על גב דלאו אורחיה בכך. אוף נמי הכא אכלתי יערי עם דבשי אף על גב דלאו ארחוי בכך בגין רחימו דכלה ועכ"ד בבייתא

דכלה ולא באתר אחרא. באתריה לא אכיל ולא שתי באתר דילה אכיל ושתי הדא הוא דכתיב באתי לגני. מלאכין דשדר קב"ה לאברהם לא אכלו ולא שתי באתריהו בגין אברהם אכלו ושתי. א"ל רבי חייך מלה דא בעי קב"ה למימר ובגין דלא למחזק טיבו לגרמיה קמי כנסת ישראל סליק מלה לגרמך זכאה אנת בעלמא דמארך משתבח בך לעילא ועלך כתיב צדיק מושל יראת אלהים:

את קרבני לחמי לאשי וגו'. רבי יודאי אמר בקרבנא אית עשן ואית ריח ואית ניחח עשן אינון מארי דרוגזא דכתיב כי אז יעשן אף יי' אינון אתהנון מעשן ועשן רוגזא בחוטמא איהו ריח אינון דאקרון תפוחין אמר רבי אבא כתפוחים הדא הוא דכתיב וריח אפיך כתפוחים:

את הכבש אחד תעשה בבקר. מאי בבקר דא בקר דאברהם דכתיב וישכם אברהם בבקר. מנלן דהאי בקר דאברהם הוא אמר רבי אלעזר מהכא הבקר אור בקר אור לא כתיב אלא הבקר אור ודא אור קדמא דברא קב"ה בעובדא דבראשית ועל דא תעשה בבקר בבקר דאשתמודעא ולקבל בקר דאברהם אתקריב קרבנא דא. קרבן דבין הערבים. דא יצחק ולקבל ערב דיצחק אתקריב מנלן דכתיב ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וערב דיצחק הוא והא אוקימנא:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמד ע"א)

ועשירית האיפה אמאי אלא עשירית האיפה לקבל כ"י. דאיהי עשיראה דדרגין ואצטריכא לאתייבא בין תרין דרועין ואיהי סלת נהמא ואיהי נהמא ובגין דאיהי נהמא לא אתפקד על נהמא דחמשת מינין דאיהי חטה ושעורה ושיפון וכו' ממנא דעלמא. ולא שוי ממנא עלייהו אלא קב"ה בלחודוי ובגין דא מאן דמזלל בנהמא זוריק ליה בארעא עניותא רדיף אבתריה וחד ממנא אתפקד על דא ואיהו רדיף אבתריה למיהב ליה עניותא ולא יפוק מן עלמא עד דיצטריך לברין ועליה כתיב נודד הוא ללחם איה נודד הוא ויהך מטלטל וגלי מאתר לאתר ללחם איה הוא ולית

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמד ע"ב)

מאן דישיגח עליה הדא הוא דכתיב איה. מאן דירחם עליה בגין דלא ישכח: אמר ר"מ מאן דמזלזל וכו':

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמו ע"א)

ובחבורא קדמא תלת אינון דגרמין ביש לגרמייהו תרין בהאי עלמא וחד בעלמא אחרא ואלין אינון מאן דלייט גרמיה דתנינן חד ממנא אתפקד קמיה דבר נש ובשעתא דלייט גרמיה ההוא בר נש. האי ממנא ושבעין אחרנין דממנן תחותיה נטלין ההיא מלה ואמרי אמן וסלקי לה לעילא ודיינין לה ואיהו רדיף אבתריה עד דעביד ליה ואשלים ליה ההוא מלה. מאן לן רב ממשא דאמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת ואמר לצורך ואף על גב דקב"ה עביד רעותיה עם כל דא לא אשתזיב מעונשא והא אתמר דלא אדכר בפרשת ואתה תצוה ואתמחי מתמן. והא אוקמוה מאן לן רב מדוד מלכא דאמר אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי. מאי בעוד רשע לנגדי ההו אממנא דאתפקד על דא ונטיל ההיא מלה לאבאשא ליה לבר נש. וחד מאן דזריק נהמא או פירורין דנהמא בארעא וקא עביד ביה זלזולא כמה דאתמר הני תרי בהאי עלמא. וחד בההוא עלמא מאן דאוקיד שרגא במוצאי שבת עד לא מטו ישראל לקדושה דסדרא בגין דקא מחלל שבתא וגרים לנורא דגיהנם לאתוקרא עד לא מטא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמו ע"ב)

זמניה. חד דוכתא אית בגיהנם לאינון דקא מחללי שבתא. כיון דאיהו אוקיד שרגא עד לא מטא זמניה חד ממנא אית בגיהנם במ"ש ואוקיד בקדמיתא לההוא דוכתא ואמר האי דוכתא דפלניא. וכל חייבין דגיהנם מסייעי

לאוקדא ההוא דוכתא. ההוא ממנא קארי ואמר הנה יי' מטלטלך טלטלה גבר ועוטך עטה. חייבין דגיהנם אמרי (שם) כדור אל ארץ רחבת ידים שמה תמות וגו'. בגין דאיהו גרים לון לאתוקדא עד לא מטא זמנייהו. הא לן תלתא דגרמי ביש לגרמייהו כמה דאתמר:
(כאן שייך ר"מ שבסוף הספר סימן י"ב):

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמז ע"א)

סלת למנחה לאעלאה להאי סלת קמי מלכא עלאה למנחה בין תרין דרועין:
(ובחבורא קדמאה) בלולה בשמן כתית. בשמן בההוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון יאות אמרת. אבל מאי כתית. אלא רזא עלאה איהו דכיון דאיהו שמן מאי כתית אלא רמז הוא דקא רמיז לשמשא בנוקבא לאנגדא לגבה שמן כתית כדקא יאות לה לא הוי אלא כתית (ס"א אלא רזא עלא ההוא דקא רמיז לאנגרא לגבה שמן כתית כדקא יאות לה) לאפקא מזיתים דאינון שייפין דגופא ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא בכל שייפא ושייפא (לא הוי אלא כתית) וצדיק איהו דכתיש

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמז ע"ב)

כתישין ואפיק מכל אינון שייפין עלאין דאינון זיתין קדישין משח רבו בתיאובתא שלים לגבי נוקביה ואי לא כתיש לא יפוק ההוא משחא אלא בלא תיאובתא דשייפין וההוא נגידו לא אתהני מניה נוקבא ולא הוי כדקא יאות עד דתהא בלולה מניה מכל שייפין ועל דא בלולה בשמן כתית לאתהנאה ולאזנא מניה (אמר ר"מ כנ"ל):
רביעית ההין רגלא רביעאה לכרסייא עלאה ואיהו עולה תמיד לגביה בכל יומא ויומא עד מחשבתא עלאה דלית לה סוף ובג"ד עולה קא אתיא על הרהור הלב:
עולת תמיד איהי רגל רביעאה לכרסייא עלאה דא עולה תמיד בכל יום מאינון יומין שית דבראשית. בשבת על חד תרין בגין דיתוסף בה נהירו ושלימא כדקא יאות והא אתמר:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמז ע"א)

ובראשי חדשיכם וגו'. וכי כמה ראשין אינון לסיהרא והא לית רישא לסיהרא אלא שמשא דאיהו רישא לגבה. אלא ראשי תרין בכל ירחא וירחא ואינון יעקב ויוסף דמתחדתי על סיהרא. ועל דא בעו לחדתא לה. פרים בני בקר שנים אלא אינון דאמרה סיהרא דהיך ישתמשון בה כחדא ואזעירת גרמה תחותייהו. ואיל אחד דא איל דיצחק. וכי אברהם לאן אזיל. אלא בגין דאתער תמן עשו אתכניש אברהם דלא יחמי ליה. ומאן איהו שעיר דר"ח. (תרי נוסחי) ובגין דזמין לאתערא תמן עשו דאיהו שעיר אתכניש אברהם ולא אשתכח תמן. יצחק אשתכח תמן דרחימו דיליה לגביה כחמרא על דורדייה. יעקב אשתכח תמן לתברא אנפוי. יוסף דאיהו שור (ס"א שטן) דיליה לגבי רחל:

ושלשה עשרונים תלת דרגין קדמאין דילה דכל חד וחד עשר כגוונא דלעילא עשרונים חד מעשרה. ושעיר חטאת אחד אמאי אקרי חטאת בגין דאיהו חטאת ומסטרטא דחטאת הוא אמר רבי אלעזר והא כתיב ליי'

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמז ע"ב)

אלא ליי' אתקריב ודאי דכתיב לכפר לתברא אנפין וכלא יתקריב למקדשא אלא יהבי חולקא חדא לסמא"ל ואכיל ליה ולא אחיד בשאר קרבנין ודא איהו לחודיה דלא אשתתף אחרא עמיה למיכל ביה איהו אתהני בגו סעודתא דמלכא בחולקא דא ועל דא חדי ואתפרש מישראל ולא מקטרגא עלייהו ואי לאו דהוה מיעוטה דסיהרא לא הווי יהבי ליה בסעודתא דמלכא כלום וכי במיעוטה דסיהרא מאי קא עביד אלא בגין דקריב ויניק ונטיל חילא לעמיה מגו סטר שמאלא דסיהרא ואתתקף ביה ובשעיר דא אתפרש מכלא ואתהני בהאי ובגין

דקב"ה אזעיר לה לסיהרא מקרבין ליה להאי שער בגין דיתפרש מנה ולא יתקריב למקדשא. ועל דא תנינן הביאו עלי כפרה עלי בגיני דאזעירת לה בגין סבת דילי אתון צריכין דא:

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמט ע"א)

ובחדש הראשון וגו'. רבי אבא פתח כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה. כתיב הכא איל. וכתוב התם אילת בגין דאית דכר ואית נוקבא. (ואף על גב דאית דכר ונוקבא כולא חד. האי איל. איהו אקרי דכר. ואיהו אקרי נוקבא. הדא הוא דכתיב כאיל תערוג ולא כתיב יערוג. וכלא חד. אילת השחר). מאי אילת השחר. אלא דא איהי חיה חדא רחמנית. דלית בכל חיון דעלמא רחמנית כוותה. בגין דבשעתא דדחיקת לה שעתא. ואצטריכת למזונא לה ולכל חיון. איהי אזלת למרחיק לארז רחיקא. ואתיאת ואובילת מזונא. ולא בעאת למיכל עד דתיתי ותתהדר לאתרהא. אמאי בגין דיתכונשון לגבה שאר חיון ותחלק לון מההוא מזונא. וכד אתת מתכונשין לגבה כל שאר חיון. והיא קיימא באמצעייתא ופלגת לכל חד וחד. וסימן ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. וממה דפליגת לון איהי שבעה. כאלו אכלה יתיר מיכלא מכלא (אימתי פליגת לון). וכד ייתי צפרא דאקרי שחר. ייתי לה חבלים דגלותא. ובגין דא אתקריאת אילת השחר. על שם קדרותא דצפרא. דחבלים לה כיולדה הדא הוא דכתיב כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה וגו' (אמר ר"מ בההוא זמנא וכו' שייך אח"ז) אימתי פלגת להון כד צפרא בעי למיתי. בעוד דאיהי ליליא וקדרותא סליקת לאנהרא. כמה דאת אמר ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. כיון דאנהיר צפרא. כלהו שבעין במזונא דילה. כדין קלא חדא אתער באמצעייתא דרקיע. קארי בחיל ואמר קריבין עולו לדוכתיכו. רחיקין פוקו כל חד וחד ליכנש לאתריה דאיתחזי ליה. כיון דאנהיר שמשא כל חד וחד אתכניש לאתריה. הדא הוא דכתיב תזרח השמש יאספון וגו'. ואיהי אזלת ביממא ואתגליא בליליא. ופלגא כצפרא. ובגין כך אקרי אילת השחר. לבתר אתתקפת כגיבר ואזלת ואקרי איל. לאן אתר אזלת. אזלת שתין פרסי מההוא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רמט ע"ב)

אתר דנפקא ועאלת לגו טורא דחשוכא (ומתמן ארחת מזונא) אזלת בגו ההוא טורא דחשוכא ארז לרגלה חויה חדא עקימא ואזיל לרגלה. ואיהי סלקא מתמן לגבי טורא דנהורא. כיון דמטת תמן זמין לה קב"ה חויה אחרא ונפיק ומקטרגא דא בדא ואיהי אשתזיבת ומתמן נטלת מזונא ותבת לאתרה בפלגות ליליא ומפלגו לילא שריא לפלגא עד דסליקת קדרותא דצפרא כיון דאנהיר יממא אזלת ולא אתחזיאת כמה דאתמר. ובשעתא דעלמא אצטריך למטרא מתכונשין לגבה כל שאר חיון והיא סליקת לריש טורא רמאה ואתעטפת רישהא בין ברכהא וגעת גועה בתר גועה וקב"ה שמע קלה ואתמלי רחמין וחס על עלמא והיא נחתת מריש טורא ורהטת וטמירת גרמהא וכל שאר חיותא אבתרהא רהטין ולא משכחין לה הדא הוא דכתיב כאיל תערוג על אפיקי מים מאי על אפיקי מים על אפיקי מים מהנהו דאתיבשו ועלמא צחי על מייא כדין תערוג. בשעתא דאתעברת אסתימת כיון דמטא זמנא למילד געאת ורמאת קלין קלא בתר קלא עד שבעין קלין כחושבן תיבין דיענך יי ביום צרה דאיהי שירתא דעוברתא דא וקב"ה שמע לה וזמין לגבה כדין אפיק חד חויה רברבא מגו טורי חשוך ואתי בין טורין פומיה מלחכא בעפרא מטי עד האי איל ואתי ונשיך לה בההוא אתר תרי זמני. זמנא קדמאה נפיק דמא ואיהי לחיך. זמנא תניינא נפיק מייא ושתו כל אינון בעירן די בטורייא ואתפתחת ואולידת וסימנך ויך את הסלע במטהו פעמים. וכתוב ותשת העדה ובעירם. בההוא זמנא דקב"ה חס עלה על (ס"א עובדא) עוברתא דנחש (ס"א דחיה) דא מה כתיב קול יי יחולל אילות ויחשוף יערות וגו' קול יי יחולל אילות אינון חבלין וצירין לאתערא אינון שבעין קלין מיד ויחשוף יערות לאעברא (נ"א לאתערא) ההוא נחש ולאגלייא ההיא חיה בינייהו למיהך. ובהיכלו מאי ובהיכלו דקב"ה כל אינון אכלוסין פתחין ואמרין כבוד מאי כבוד ברוך כבוד יי ממקומו:

ובחדש הראשון מאן חדש הראשון דא איהו חדש דהאי חיה אתגלייא ביה ואתתקפת ביה ונפקא לעלמא בארבעה עשר יום. בארבעה עשר אלין שאר חיותא דאינון י"י לכל סטר בד' סטרין דעלמא. ובספרי קדמאי איהו י"י וחד לכל סטר לארבע סטרין ואינון ארבע עשר כיון דאינון ארבע מתחבראן ומתקנן עם אינון עשר דבסטרא דימינא כידן י"ד בחזרה לאתקנא חיה דא (ס"א לאתקנא סיהרא חיה דא) בתקונהא. רבי אלעזר אמר ודאי הכי הוא ותא חזי כתיב משכו וקחו לכם צאן וגו' משכו (בחבורא קדמאה) מאי משכו כמאן דמשיך מאתר אחרא לאתר דא משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין. יומין עלאין אינון שס"ו

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנ ע"א)

כחושבן משכו. יומין תתאין זמנין דאינון שני"ה ובזמנא דאתנהרא סיהרא באשלמותא סליקו למהוי אינון יומין שס"ה כחושבן משכו חסר חד משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין למהוי כלהו כחזא בחבורא חזא. ומאן משיך לון אינון עשר דלסטר ימינא דכתיב בעשור בעשור מבעי ליה מאי בעשור אלא ט' אינון לכל סטר ונקודה חזא דאזלא באמצעיתא כגוונא דא וההיא נקודה אשלימת לעשר ועל דא בעשור כמה דאתמר זכור ושמור לשמושא בעשרה אינון יומין תשע בההוא נקודה. לחדש הזה יומין דלסטר ימינא בגין לאתחברא זאת בזה למהוי כלא חד. ובזמנא דאינון ד' אתקשרו לד' סטרין (מתחברן) בהדיהו. כדין אולידת ההוא חיה וחויא אזיל ליה ובההוא זמנא מקדשין לעילא להאי חיה וקראן לה כבוד. וכדין אתקדש מועדא מה דלא הוה עד השתא וכען קראן לה כבוד הדא הוא דכתיב ובהיכלו כלו אומר כבוד. (אמר ר"מ מלין אלין, שייך כאן):

מאן היכלו דא היכל עלאה פנימאה דתמן מתקדשא כלא תמן מקדשין למאן דחזי לאתקדשא היך מקדשין ליה בההוא היכלא בקדמיתא אתפתחו תרעין וחד מפתחא סתימא אתקין ופתח תרעא חד לסטר דרום כדין עאל כהנא רבא בההוא פתחא ואזדרו בהימינוי ותקונוי ואתעטר בעטרא דקדושה ולביש חושנא ואפדא ומעילא דשבעין זגין ורמונין דאינון פעמון זהב ורמון וציץ נזרא דקודשא על מצחיה דאתקרי ציץ נזר הקדש ואתקשט בד' בגדי זהב ובד' בגדי לבן ועל ההוא ציץ מ"ב אתוון מלהטן ביה ומנצצן עליה ונהיר כל ההוא היכלא בנהורין עלאין. (ר"מ אסתחר ההוא היכלא וכו') אסתחר ההוא מפתחא ופתח סטרא אחרא דבסטר צפון כדין עאל לוי מעשרא דיעקב דאפריש לקב"ה וכנור דעשר נימין עמיה ואתעטר בעטרוי וכדין אסתחר מפתחא ופתח בההוא היכלא חד תרעא ההוא תרעא דקיימא באמצעיתא עמודא דלסטר מזרח

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנ ע"ב)

עאל ואתעטר בשבעין עטרין ואתעטר בארבע אתוון דאינון תריסר ואתעטר בגלופין דמאתן וע' אלף עלמין ואתעטר בעטרין דסייפי עלמא עד סייפי עלמא בכמה לבושי יקר בכמה עטרין קדישין אסתחר ההוא מפתחא ופתח ליה כל תרעין גניזין וכל תרעין דקדושין טמירין ואתקדש בהו וקיימא תמן כמלכא. מתברך בכמה ברכאן מתעטר בכמה עטרין כדין נפקי כלהו בחבורא חזא מתעטרן בעטרייהו כדקא יאות. כיון דנפקי אתער ליה בקשוטוי והאי חיה אתערא ואזעירת גרמה מגו רחימו דשירתא היך אזערת גרמי' מגו רחימו דשירתא אזערת גרמה זעיר זעיר עד דאתעבידת נקודה חזא. כיון דאיהי אזערת גרמה (בשירתא) כדין כתיב וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. בת לוי ודאי מסטרא דשמאלא היאך אחיד לה אושיט שמאלא תחות רישה מגו חביבו. ואי תימא כיון דאיהי נקודה חזא איך יכיל לאחזא בנקודה זעירא אלא לגבי עילא כל מה דהוא מלה זעירא דא תושבחתא ודא עלוייא ורב ברבו עלאה. מיד כהנא רבא אתער לה ואחיד לה וחביק לה דאלו"הוות רברבא לא יכלין לאחזא כלל אבל כיון דאזעירת גרמה ואיהי נקוד' חזא כדין אחדין בה וסלקין לה לעילא כיון דסלקין לה ויתבא בין תרין סטרין אלין כדין ההוא עמודא דקיימא באמצעיתא אתחבר בהזא בחביבו דנשיקין ברחימו דחבורא חזא כדין וישק יעקב לרחל ברחימו דנשיקין מתדבקן דא בדא בלא פרודא עד דנקטא נפשא דענוגין כדקא יאות. בשעתא דנקטא נפשא דענוגין כדקא יאות ובעיא לפקדא לחילהא מתכנשין כלהו וקריין לה מגו היכלא קדישא כבוד כבוד בהיכלא קדישא אבא ואמא פתחי ואמרי מקודש מקודש כדין ירחא אתקדש

כדקא יאות וכדין כתיב ובחדש הראשון ראשון ודאי ועל דא משכו וגו'. ועל דא בעשור לחדש הזה דאתחבר סיהרא בשמשא ומה דהות (נקטא) נקודה חדא כד נחתא אתפשט זעיר זעיר ואתמלייא ואתעבידת ה' מלייא מכל סטרין מתקדשא כדקא יאות:

רבי חייא פתח בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו' אימרא דאיהו פסחא אמאי אלא דחלא דמצראי ואלהא דלהון הוה אמרא בגין דמצראי פלחין למזל טלה ובגין כך פלחין לאימרא. תא חזי כתיב הן נזבח את תועבת מצרים מאי תועבת מצרים וכי על דשנאין ליה כתיב תועבת מצרים. אלא דחלא דמצראי ואלהא דילהון אקרי תועבת מצרים כמה דכתיב כתועבת הגוים דחלא דשאר עמין. תא חזי חכמתא דיוסף דכתיב ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ואוליף לון למימר אנשי מקנה היו עבדיך. וכי מלכא דהוה שליט על כל ארעא ואבא למלכא עביד כדא ועביד לאהוי דישנאון

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנא ע"א)

להון ולא יחשבון להון (למעבד להון רועי צאן) אלא ודאי תועבת מצרים דחלא ואלהא דילהון אקרי הכי ועל דא כתיב הן נזבח את תועבת מצרים. אמר יוסף כל מיטב מצרים היא ארץ רעמסס והיא ארעא אפרישו לדחלא דלהון לרעיא ולמיהך בכל ענוגין דעלמא וכל מצראי חשיבו לאינן דרעאן לדחליהון כדחליהון אעביד לאחי דירתון ההיא ארעא ויסגדון לון מצראי ויחשבון לון כדקא יאות והיינו דכתיב (שם) כי תועבת מצרים כל רועה צאן מחשבין לון כדחליהון. אמר רבי יוסי והא תנינן כמה דאתפרע קב"ה מאינן דפלחי לע"ז הכי אתפרע מע"ז ממש וכי יוסף עביד לאחוי ע"ז. א"ל לא עביד יוסף לאחוי ע"ז אלא עביד לון לשלטאה על ע"ז דילהון ולאכפיא ע"ז דילהון תחות ידיהו ולרדאה לון במקל. (אמר ר"מ כגון, בסוף דף שקודם זה) אמר יוסף אי ישלטון אחי על ע"ז דילהון כ"ש דישלטון על גרמיהו ובגין כך אותיב לון במיטב ארעא ואשליט לון על כל ארעא ועל דא אמרא דאיהו פסח אמאי אלא דחלא דמצראי ואלהא דילהון הוה אימרא. אמר קב"ה מבעשור לחדש סיבו דחלא דילהון דמצראי ותפשו ליה ויהא אסור ותפיש בתפישה דילכון יומא חד ותרין וגו' וביומא ד' אפיקו ליה לדינא ואתכנשו עליה ובשעתא דמצראי הוה שמעין קל דחלא דילהון דתפיש בתפישה דישראל ולא יכלין לשזבא ליה הוה בכאן והוה קשיא עלייהו כאילו גרמיהו אתעקידו לקטלא. אמר קב"ה יהיה תפיש ברשותיכו יומא בתר יומא ארבעה יומין בגין דיחמון יתיה תפיש וביומא ד' אפיקו ליה לקטלא וייחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא ודא קשיא להו מן כל מכתשי דעבד לון קב"ה אינן דינין דיעבדון בדחליהון. לבתר דיינין ליה

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנר ע"ב)

בנורא דכתיב פסילי אלהיהם תשרפון באש אמר קב"ה אל תאכלו ממנו נא דלא יימרון ברעותא ובתיאובתא דדחלנא אכלין ליה הכי אלא אתקיננו ליה צלי ולא מבושל דאלו מבושל יהא טמיר ולא יחמון ליה אלא תקונא דיליה דיחמון ליה הכי מוקדא בנורא בגין דריחיה נודף. ותו רישיה עליה כפוף על קרסולוי דלא יימרון דחיה או מלה אחרא הוא אלא דישתמודעון ליה דאיהו דחלא דלהון ותו דלא ייכלון ליה בתיאובתא אלא על שבעא ארח קלנא ובזיון. ותו עצם לא תשברו בו אלא דיחמון גרמוי דמאן בשוקא ולא ייכלון לשזבא ליה ועל דא כתיב ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דינין סגיאין. תו ומקלכם ביזכם ולא חרבא ורומחא ושאר מאני קרבא אמר רבי יהודה הא אוקמוה דמצראי פלחי למזל טלה ובגין כך פלחין לאימרא אמר רבי יוסי אי הכי טלה יפלחון ולא אימרא. א"ל כלא פלחין אלא מזל טלה נחית וסליק בטלה ואימרא ובגין כך פלחין לכלא. א"ל הכי שמענא דכל בעירא רבא (ס"א דצאן) דחלא דלהון הוה ועל דא קטיל קב"ה כל בכור בהמה. והא אתמר דאלין אינן דרגין דלעילא דאקרון הכי. אמר רבי אלעזר כתיב כל מחמצת לא תאכלו וכתיב לא יאכל חמץ אלא דא דכר ודא נוקבא. ארבי שמעון אלעזר ברי בדא (זה שייך בר"מ אחר קרבנה) כתיב לא תאכלו ובדא כתיב לא יאכל אמאי לא כתיב לא תאכלו אלא נוקבא דאיהי אסטיאה ארחהא באזהרה ודאי דכד דאיהו אחיד בחוטא דדכיו

יתיר בבקשה ועל דא כתיב לא יאכל לא תאכלו. א"ל אבא והא כתיב לא תאכל עליו חמץ. א"ל אסגי תבין יתירין ליקרא לקרבנא אבל בקדמיתא בבקשה לא יאכל. אבל לבתר באזהרה לא תאכלו דהוא קשיא מתרווייהו. מחמצת מאי טעמא בגין דריחא דמותא אית תמן. חמץ דכר. מחמצת נוקבא רגליה יורדות מות ברישא וסיפא דתיבה תשכח לה ובגין דא מאן דאיכל חמץ בפסח איהו אקדימת ליה מותא ולינדע דמית הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי דכתיב (שמות יב) ונכרתה הנפש ההיא. מצה אמאי (ס"א אתקריאת מצה) אלא הכי תנינן. שדי בגין דאמר לעולמו די דיאמר לצרותינו די. אוף הכי מצה בגין דקא משדד דמברחת לכל סטרין בישין ועביד קטטה בהו כגוונא דשדי דמזוזה דמבריה לשדים ומזיקים דתרעא אוף הכי איהי מברחת לון מכל משכני קדושה ועביד מריבה וקטטה בהו כמה דאת אמר מסה ומריבה על דא כתיב מצה. והא מסה בסמך איהו אלא תרגומו דמסה איהו מצותא:

רבי שמעון פתח ואמר גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים גער חית דא חיה דאתאחד בה עשו. קנה תנינן דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה בא גבריא' נעץ קנה בימא רבא ועלי' אתבני קרתא דרומי מאי קנה דא דכורא דהאי חיה

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנב ע"א)

בישא דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה ודאי איהו קנה דנעיץ בימא רבא ובגין כך איהי שלטא על עלמא ועל שולטנו דא כתיב קנה וסוף קמלו. קנה שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה דזמין קב"ה לתברא ליה כקנה דא. תא חזי במצרים איהי שלטא ומנה נפקו כמה שלטנין לזנייהו וכלא ברזא דחמץ כיון דתבר לה קב"ה אפיק חמץ ואעיל מצה. במה בחוטא זעירא מכלא תבר ח' חמץ ואתעביד מצה אינון אתוון אלא דתבר ח' דהאי חיה דאקרי חמץ ועל דא אקרי חית קנה דנוח לאתברא כקנה דא במה אתבר בחוטא זעירא כנימא תבר ח' ואתעבר מאיתנה והוה מצה. ועל דא כתיב גער חית קנה גער בה קב"ה ואתבר ח' חמץ ואתעביד ח' (ס"א ואתעבר ח' חמץ ואתאביד) וזמין קב"ה לתברא ליה להווא קנה כגוונא דא יתבר רגליה דק' מקנה וישתאר הנה. הנה יי' אלהים בחזק יבא וזרועו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. מאי ופעולתו דא פעל דההיא ק' (ס"א פעולה דההוא חמץ) דיתבר לה ואיהי פעולה לפניו איהו יעבר רגליה ויהא הנה ראשון לציון הנה הנם וגו':

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנג ע"ב)

רבי שמעון פתח קרא ואמר שאו שערים ראשיכם וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר אבל שאו שערים ראשיכם אלין אינון תרעין עלאין תרעין דסכלתנו עלאה. ואינון חמשין תרעין. ראשיכם אינון ראשים מאן אינון אלא כל חד וחד אית ליה רישא לאתפשטא ולמיעל דא בדא ולאכלא דא בדא. אשכחנא בספרא דחנוך. שאו שערים אלין אינון תרעין דלתתא מאבהן ואינון תלתא בתראין ראשיכם אלין אינון ראשי אלפי ישראל ואינון אבהן עלאי ואינון ראשין דאינון תרעין. ובגין אלין אינון אופנים דסחרן ונטלין לון על כתפייהו אמרי שאו שערים ראשיכם שאו למאן לראשיכם דאינון ראשין עלייכו ושלטנין עלייכו. והנשאו פתחי עולם. אלין אמהן וארבע אינון דלתתא. ויבא מלך הכבוד דא מלכא עלאה דכלא דאיהו מלך מהווא כבוד דנהיר לסיהרא ומאן איהו יי' צבאות. ויבא לאן אתר למיעל אורייתא בארונא בחבודא דא כדקא יאות. וכיון דהאי עאל לאתריה כדן אורייתא עאל בארונא ואתחבר חבורא דא אורייתא עלאה באורייתא

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנד ע"א)

דבעל פה מתחברו לפרשא מילין סתימין אימתי בשבועותיכם למניינא דאתון מונין דבכל שעתא דישראל עבדין חושבנין לירחיין וזמנין קב"ה אתקין תיבה גו אינון רקיעין ואעבר כרוזא הא בני לתתא קדשו ירחא קדשו זמנא

אתקדשו כלכו לעילא ועביד לכל חילי דבשמיא דמתקדשין כחדא בעמא קדישא וכלהו נטרי כחדא נטירא חדא ועל דא בשבועותיכם למניינא דאתון מונין אינון שבע שבתות וכדין משיך קב"ה משיכו דשבע דרגין לתתא בההוא דרגא דאתאחד בהו באינון שבע שבתות. (ס"א באינון שבע שבתות) ואי תימא והא שיתא אינון ולא יתיר אלא כדין אימא יתבא על אפרוחין ואשתכחת רביעא עלייהו ואנן מפרחין לה ונטלין אינון שית בנין בהאי דרגא דלתתא לקיימא דכתיב שלח תשלח את האם ואת הבנים וגו'. רב המנונא סבא אמר בהאי יומא לא נטלין ישראל אלא חמש בנין ואינון חמשה חומשי תורה. ואי תימא שית אינון אלא שבע אינון בחד צפרא דאשתכחת בין גדפהא דאימא. וישראל ידעי למיצד צידא טבא רבא ויקירא מה עבדי מפקי מתחות גדפהא דאמהא ההוא צפורה בלחישו דפומא מלחשו לגבה לחישו בתר לחישו וההוא צפורה דחייש (ס"א דרחים) לאינון לחישין ולאינון קלין דקא מלחשי לגבה. ואף על גב דאיהו תחות גדפי אמהא זקיף רישא ואסתכלת לגבי ההוא לחישו דקלא. ופרחת לגבייהו ונפקת מתחות גדפהא דאימא כיון דישראל נטלי לה אתקיפו בה ולחשין לה וקשרין לה בקשורא דלא תפרח ותזיל. מיד נטלי לה ישראל בההוא קשורא ואיהי בעאת למפרח ולמיזל ולא יכילת למיזל לה ובעוד דהיא קשירא בידייהו אינון מלחשי בקליהון ואיהי מצפצפא בהדייהו

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנד ע"ב)

ופרחת לעילא ונחתת. וכל אינון בנין דתחות גדפי אמהון כיון דשמעי ההוא צפצפא דאחתהון ולחישו דההוא קלא מיד נפקי מתחות גדפהא דאמהון ופרחי לגבי ההוא צפורה וישראל נטלי לון ואחדי בהו ואלמלא ההוא צפורה דקא אחדי בקדמיתא אינון לא פרחי לגבייהו לעלמין ולא יכלין (לא) לאחדא בהו. היך צדין צידה דהאי צפורה קדישא מתקנין לקמא מיכלא יקירא בחדווה וכל ענוגין ועאלין לבי כנישתא ולבי מדרשא ומצפצפן לגבה בקל לחישו כדקא יאות ואיהי דמטמרא תחות גדפהא דאימא זקפת רישא וחמאת פתורין מתקנין וצפצופין לגבה כדקא יאות נפקת ופרחת לגבייהו כמה דאתמר ובה אחדין כל אינון בנין ומשלחין לההוא דרביעא עלייהו ואזלת בגין דהא מן רקיעא שביעאה לעילא במכוסה ממך אל תדרוש שלח ליה דלא תיכול לאדבקה ועל דא כתיב שלח תשלח וגו'. מקרא קדש דא קריאה וצפצופא דעבדין לההוא צפורה קדישא בקדמיתא וכיון דאחדין בה שאר יומין אקרון מקראי קדש האי צפורה אקרי קדש דכתיב כי קדש היא לכם ובגין דאיהי קדש איהי קראה לכולהו ואתיין לגבה. ובגין כך אקרון מקראי קדש. איהי קראה וישראל מצפצפן בהדה וקראן אוף הכי ועל דא אינון אתיין לגבייהו ואחדי בהו בגין כך אלה מועדי יי' מקראי קדש אשר תקראו אותם מקראי קדש בצפצופא דלהון ובההוא צפורה קדישא קדש דקרא לון (ר"מ רנג ב אמר וכו'):

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנה ע"ב)

והקרבתם עולה לריח ניחח ליי' תא חזי בפסח כתיב והקרבתם אשה עולה ליי' והכא לא כתיב אשה (דהא ביומא דא אשה לא כתיב ביה) אלא והקרבתם עולה. מאי טעמא יומא דא יומא דעילת כלה לחופה איהו וישראל מנו יומין דדכיו יומין ושבויעין ואתכלילו ועאלו ביומין דדכיו והיא נפקת מכל סטרא בישא ונטרת יומי דכיו כדקא חזי. ורזא דא מלכא טעם בתולה טעים בגין כך לא כתיב ביה אשה דהא אחרא לא קריב למשכנא והא אתרחק מתמן. ועל דא אשים לאו הכא ולא אצטריכו להכא וישראל מרחקן אינון מן סטרא בישא (ומנו יומין דדכיו יומין ושבויעין ואתכלילו ועאלו ביומין דדכיו) אמר רבי אבא עדיין צריכין אנן לפתחא דא למפתח ארבי שמעון ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא ורזא דא אשכחן בספרי קדמאי. אשים אינון באמצעיתא ואתיין בסטרא דא ובסטרא דא אדבקו באילנא דדעת טוב ורע אדבקן ברע ואדבקן בטוב ובגין כך בשאר יומין כתיב בהו אשה עולה. אבל בהני יומא דאילנא דחיי קיימא ולא אחרא לית אנן צריכין לאשה ולא אצטריך למהוי תמן ויומא דא יומא דאילנא דחיי איהו ולא דדעת טוב ורע ובגין דא והקרבתם עולה לריח ניחח ליי' ולא אשה ליי' עולה ועולה לשון (נ"א לשם) עולה כמה דאתמר והא אתערנא מלי דפרים בני בקר וכל ההוא קרבן:

ובחדש השביעי כמה דאתמר יומא דר"ה דינא דכל עלמא דינא תקיפא ודינא רפיא. ועשיתם עולה והקרבתם מבעי ליה כשאר כל יומין מאי ועשיתם אלא ביומא דא ועשה לי מטעמים כתיב כתיב כמה מטעמים ותבשילים עבדו ישראל בהני יומי בעוד דמקטרגא אזיל לפשפשא בחובין דעלמא ועל דא לא כתיב והקרבתם אלא ועשיתם עולה ולא אשה עולה וכן בכל שאר יומין (ס"א בקרבנין) לא כתיב אשה דלית לון חולקא בכל הני יומי כ"ש בהאי יומא דאנן עבדין מטעמים ותבשילים בלא דעתא דסטרא אחרא דהא יצחק משדר ליה לצוד צידה דחובין דבני עלמא ולאיתא לגביה ובעוד דאיהו אזיל ישראל נטלי עיטא ברבקה ועבדין כל אינון פולחנין כל אינון צלותין מזמני שופר ותקעין ליה בגין לאתערא רחמי והא אוקימנא (שם) ויבא לו יין וישת דאתי (ס"א דאכל) מרחוק מגו אתר דחמרא עתיקא ושתי ואטעים ליה וחדוי ואחר כך מברך ליה בכמה ברכאן ואעבד על חובי מה כתיב (שם) ויהי אך יצוא יצא יעקב ועשו אחיו בא מצדו טעין מכמה טועני כמה דאתמר והא אוקימנא מלה. ובגין כך איהו יומא דיבבא וקרבנא איהו עולה. איל אחד כמה דאתמר בגין אילו דיצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת שוחד לסמאל לכפרה (נ"א לתברא) אנפוי בהווא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא כיון דחמי דלא אתעביד רעותיה והא למגנא צד צידה כמה דאתמר כגוונא דא יומא דכפורי והא כתיב בפ' אמור: ובחמשה עשר יום וגו'. רבי אבא פתח ותנח התיבה בחדש השביעי וגו'. תא חזי כל הני יומין אזלת אימא על בנייא בגין דלא ישלוט סטרא אחרא עלייהו ובגין לשזבא לון כיון דאשתזיבו בנהא והא יתבין בסכות מתנטרין בנטורא יומא קדמאה. ויומא תנינא פקדת לון לישראל למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין ואיהי לא שריא תמן. ביומא תליתא דאיהו י"ז לחדש שריאת למשרי עלייהו הדא הוא דכתיב ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט טורין דכל לווטין ומרדין שראן בגווייהו אמר רבי אלעזר יומא קדמאה דחג לא שריא עלייהו ולא יומא תנינא אלא יומא תליתא דאוסף וגרע שריא עלייהו ואתוון וגרע קרבנין דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אתחזי לרע עין בגין דיומא קדמאה ויומא תנינא חדוה דבנהא ואינון מפלגי עדאן לון. מיומא תליתא ולהלאה דאיהי שריא עלייהו מה כתיב (שם) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים

הזהר לספר במדבר (ח"ג דף רנט ע"א)

והמים היו הלוך וחסור אלין קרבנין דאזלין ומתמעטין וכמה דאינון מתמעטין הכי נמי אתמעט טובא דלהון. ארבי שמעון אלעזר תא חזי מיומא תנינא שריאו מייא לאתחזאה כיון דשריאו מים מיומא תליתא איהי שרת עלייהו ואינון מים לא הוו ידעי בבלאי (ס"א בכלא). אמאי רשימין הכא דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטא אלא באתר דרבוניא ובגין דאלין מיינ דרשימין הכא אתמעטין אתיקרא לאשמעין דכתיב והמים אינון דידיען ביומי דחג אינון דרשימין גו קרבנין דאינון טורי לווטין היו הלוך וחסור טובא דלהון ונגידו דאנגיד עלייהו היו הלוך וחסור ובגין דאינון מים דלהון הוא לא אתחברן אתוון דלא יתחבר טובא דלהון אלא זעיר זעיר. אבל לישראל דאינון מקב"ה מה כתיב ודורשי יי' לא יחסרו כל טוב. רישיה דקרא כפירים רשו ורעבו אלין ממנן דשאר עמין ודורשי יי' אלין ישראל לא יחסרו כלטוב אלין אזלין ואסתלקו לעילא לעילא ובגין כך טובא דלהון דאינון מים היו הלוך וחסור. עד החדש העשירי. דא טבת דהא כדין ימי הרעה הוו ואתערת ההיא רעה ואתקפת וכלה קדישא לא אנהירת מגו שמשא כדין נראו ראשי ההרים אלין אינון הרי השוכא טורין דלווטין אתחזון ואתקפו ועבדין בישין בעלמא ביומין אלין. אשה בהאי עולה דהא כדין הני אשים אכלי חולקהון. שבעים פרים אלין אינון לקבל שבעים ממנן דשלטו על שבעין עמין וסלקין ביומא קדמאה ונחתי בכל יומא ויומא ואקרונ פרים מנגחים ביומין דלהון. אילם (חסר) ארביסר תרין בכל יומא אינון י"ד ידו"ד. ידא דשליטא עלייהו תדיר בכל יומא ויומא אמרין בני שנה מנינא דלהון ח"ץ. ואי תימא אי הכי רע עין הוינן לגבייהו. אין דהא כתיב כי גחלים אתה חותה על ראשו. אבל אנן לא יהבינן אלא בחדוותא דלית ביומי שתא חדוותא כאלין יומין. ובגין דאנן יהבין בטוב לבא ובחדוותא דרעותא אתהפך עלייהו גחלים על רישיהון גומרין מלהטן דחדוותא דילן עבדי לון ביש י"ד (ס"א ה') ע' וחץ כך סלקין בחושבנא דילהון. וכל דא איתימא מאן

יהיב לך לאקרבא עלייהו דלמא אינון לא בעאן כל דא אלא לית חדווה לכל אינון ממנן בכל אינון תורים אילים ואמרין כהני בשעתא דישראל יהבי לון סעודתין אלין ועם כל דא לא מתקרבו כלא אלא לקב"ה בלחודוי ואינון מתקרבי תמן ואיהו פליג לון ועל דא כתיב (שם) אם רעב שונאך האכילהו לחם אלין אינון קרבנין דחג. ואם צמא השקהו מים אלין מים דרשימין הכא ביומי דחג וביומא תניינא וביומא שתיתאה ושביעאה וסימן בו"ז יבוזו לו. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה אלין אינון מים די מנסכי ישראל בחדוה וברחימו דקב"ה דכתיב ושאתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה אלין אינון נהרי דאפרסמונא דכיא דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו דא סמא"ל באהבה דישראל למהוי ליה חולקא בהדייהו באינון מים דרשימין הכא בפרשתא דכתיב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו סימנא דאינון מים בו"ז יבוזו לו ודאי דהא כלהו אתחשיבו לגבן חרש נשבר דלית ליה תקנה לעלמין. מים דלהון אתפליגו ביומין בו"ז אשתארו שאר יומין דאינון ג' ד' ה' וסימן (נוטריקין חמישי רביעי שלישי) חרבי שמעון את חרשי האדמה ולית לון תקונא בהדן ולא לעלמין. ואי תימא בוז יבוזו לו כתיב התם כי לא בזה ולא שקץ ענות יומא קדמאה מאי עביד ליה אלא לא אקרי ראשון ולא אקרי אחד אלא חמשה עשר סתם בלא רשומא כלל אבל שירותא דרשימו דמיין מיום שני הוי. והכי אתחזי בגין דלית טוב בשני ובגין כך לא רשים ראשון ולא אחד כלל והוי בסתם ושרי רשימו דיומין ביום שני ואתפלו מים בבו"ז ואשתארו ביומין חרבי שמעון כמה דאתמר וכלא כדקא יאות. זכאה חולקהון דישראל דידעי

זהר לספר במדבר ודברים (ח"ג דף רנט ע"ב)

לאעלאה לגו מוחא דאגוזא ובגין למיעאל לגו מוחא מתברין קליפין אלין ועאלין מה כתיב לבתר כל האי ביום השמיני עצרת תהיה לכם לבתר דתברו כל הני קליפין ותברו כמה גזיון וכמה נחשים קטלו וכמה עקרבים דהו לון באינון טורי דחשוכא עד דאשכחו אתר דישובא וקרתא קדישא מקפא שורין סחור סחור כדין עאלו לגבה למעבד נייחא תמן ולמחדי בה והא אוקימנא מלה ודא איהו עצרת כנישו אתר דמתכנש כלא לגבה תהיה לכם ולא לאחרא למחדי אתון במאריכון ואיהו בהדייכו ועל דא כתיב שמחו ביי וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב: אמר רבי שמעון כל מאן דחדי וכו'. עד שלא עשו חסד עם העניים (נדפס בהקדמת בראשית דף י ע"ב):

Lembre-se que Jesus falava: **“Quando orardes faça-o como se já tivesse acontecido”**.

Assim, feche os olhos e efetue uma oração ao seu Eu Superior, visualizando-se repleto de prosperidade, saúde, alegria e vida (se o escaneamento for para outra pessoa, visualize esta dessa forma). Faça isso o mais nítido que puder, afastando qualquer pedido, pois não há nada a pedir, mesmo porque na sua visualização a bênção já se fez, tal qual ensinou Jesus. Veja Deus respondendo a essa sua visualização nítida e real em forma de uma chuva luminosa de bênçãos que envolvem toda sua vida, tendo certeza que sua visualização foi aceita e germinará o quanto antes, no tempo certo.

Após receber as bênçãos, passe a agradecer e abençoar todos os seus animais, casa, trabalho etc. **Para abençoar, levante uma das mãos na altura do peito e diga “Em nome de meu Eu Superior, eu abenção (fulano, animal ou objeto) e sou grato a ele por ter me ajudado (se quiser falar porque se é grato)”**. Muitos me agradecem pela disponibilização deste livro com bênçãos, o que agradeço profundamente, pois é possível sentir a energia divina de carinho. Muito obrigado.

Fiquem na Luz Crística.

Alexandre Chagas